Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 336 21. februar, 2014] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

DE GRINER

polfoto/Linda Johansen

VI BETALER

Privatisering – Fattigdom Løntilbageholdenhed Fyringer

Hvorhen, venstrefløj?

SF's og Enhedslistens strategi om "at trække regeringen til venstre" er slået totalt fejl og har sendt SF ud i en dyb krise.

Samtidig fortsætter regeringens angreb: Salget af DONG skal nu følges op ved at sælge Nets (Dankort, NemID og PBS).

Og får Corydon sin vilje, skal også væsentlige dele af ældreplejen, børnepasningen og handicaphjælpen privatiseres.

"Det er jo de vildeste frontalangreb på alt venstreorienteret, han præsterer," skriver den konservative Rasmus Jarlov.

Jarlov har ret. Og det stiller venstrefløjen over for udfordringen: Hvordan slår vi regeringens angreb tilbage?

Dette nummer af avisen har fokus på SF's krise og debatten i Enhedslisten.

SF: VELKOMMEN TILBAGE TIL VIRKELIGHEDEN

Det var en meget naiv drøm, SF forsøgte at realisere, da de i 2011 gjorde sig til en del af SRSF-regeringen.

Læs mere på side 3

PROTESTER I BOSNIEN

Det startede som en fredelig demonstration mod nogle fyringer, som følge af privatiseringen af en statsejet virksomhed i den bosniske by Tuzla den 5. februar.

Læs side 11

OVERENSKOMST – HVAD RAGER DET MIG?

"Dit job, din økonomi, din hverdag" – sådan lyder sloganet i LO's og FTF's kampagne om overenskomst.

Den blev sparket i gang sideløbende med overenskomstforhandlingerne for den private sektor. Men på trods af det rigtige slogan har forhandlingerne ikke skabt den store offentlige debat.

Læs mere på side 10

Stop salget af Dong

Den 29. januar var der demonstrationer imod salget af Dong i København og i Århus. I København trodsede 4.000 kulden for at vise deres modstand. På demonstrationen var mange hjemmelavede bannere og skilte. Modstanden mod Dong salget havde massiv opbakning i befolkningen: Knapt 200.000 skrev under mod salget, og meningsmålinger viste, at 70-80 % var imod.
Protesterne endte med, at SF trådte ud af regeringen!

Foto: Mette Kramer Kristensen

Først Dong, så Nets og Dankortet, hvis ikke der mobiliseres

Det skandaløse Dong-salg, som et massivt befolkningsflertal var imod, har rejst fornyet interesse om et lignende salg af Nets, som i al upåagtethed blev indledt på initiativ af SFs Anette Vilhelmsen i juni sidste år.

Af Hans Jørgen Vad, medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse.

Der er ellers al mulig grund til at holde øje med dette, da det er så vitale samfundsinstitutioner som Dankortet, NemID og PBS (Betalingsservice), som udbydes til internationale spekulanter (inkl. en milliard-fortjeneste til de danske storbanker) – og hvor Goldman Sachs igen spøger i baggrunden.

Ét af problemerne er af sikkerhedsmæssig art, da ingen ved, hvor diverse servere (med mange meget personfølsomme oplysninger) havner.

Det kræver jo ikke megen fantasi at se problemet i, at danske myndigheder skal kontrollere en server, som evt. står på Caymans Islands, Silicon Valley eller i Shenzhen i Kina? Ellers skal man da bare gå ind og se en Olsen-bande-film!

Men problemet er ikke kun sikkerheden, men også prisen! For internationalt er det unikt, at vi i Danmark stadig har et gratis nationalt betalingskort, som Dankortloven ikke tillader gebyrer på.

Noget som blev befæstet efter valgkampen i 2005, hvor netop Danske Bank havde presset på for en ophævelse af den daværende Dankortlov. De ville have indført et gebyr – i første omgang på "kun" 50 øre pr. transaktion, men et håndtag, der jo altid kan skrues på.

Foreløbig sejr i 2005

Men en effektiv indsats fra Enhedslistens side i valgkampen inkl. "en reel folkestorm" i januar (Wikipedia) fik blokeret dette. Så erhvervsminister Bendt Bendtsen blev tvunget til at fastholde det gratis Dankort, hvilket der blev indgået et forlig om kort efter valget.

En løsning med begrænsninger, da bankerne fortsat ejer Dankortet. For det eneste logiske er, at Nationalbanken helt overtager det, ligesom den har ansvaret for mønter og sedler. Og når vi er i gang, bør NemID og PBS også komme under statslig kontrol.

Når Enhedslisten så effektivt kunne rejse sagen i 2005, burde mulighederne være endnu bedre her i 2014 efter Dong-sagen. Specielt med 12 mandater i Folketinget og meningsmålinger på 10-12 %, samt så stærke allierede som Finansforbundet (fagforeningen for bankansatte) og interesseorganisationen De samvirkende Købmænd.

Det har hovedbestyrelsen da også lagt op til med en beslutning om en "Koordineret indsats," som siger, at "Enhedslisten af al kraft vil kæmpe for, at salget af Nets stoppes."

Det er helt afgørende, at denne beslutning bliver fulgt op med konkret handling, hvis denne gyldne mulighed ikke skal forpasses.

Gebyrgribbene i Danske Bank og Nordea står nemlig med en elendig sag, hvis de skal prøve at forklare, at Dankortets monopol skal brydes, så der kan blive fri konkurrence på kortmarkedet. Det er mere end svært at forklare, at en i forvejen gratis service skulle blive billigere af den grund!

Studenterbevægelsen på banen igen?

De studerende viste i november stor kampvilje og iver, da de protesterede mod Hurtigere-ud-reformen.

Af Anders Bæk Simonsen

De vandt en sejr, da protesterne fik flertallet bag forliget til at genåbne det, og udskyde dele af gennemførelsen af reformen et år.

Daværende undervisningsminister Morten Østergaard sagde, at genåbningen af forliget intet havde at gøre med de studerenes kamp. Selvfølgelig havde det det! Hvad har ellers fået dem til at åbne en reform, der har været lukket, forseglet og klar til indkøring siden sidste forår, hvor den blev vedtaget?

De studerende vandt altså en sejr – men ikke en tilstrækkelig sejr.

De studerende sagde i titusindvis "Pænt Nej Tak". Enten som deltagere i demonstrationer, blokader og stormøder eller ved at have skrevet under på, at de ikke ønskede denne reform.

Det betyder også, at vi ikke kan stille os tilfredse før reformen er væk.

Tilbage på kamplinjen

Den linje skabte Studenterrådet i første omgang usikkerhed om. Dels ved at erklære, at reformen nu er en realitet, og derfor skal der arbejdes på en "blid implementering".

Derefter ved at snakke om arbejdet med reformen og kampen mod den som to adskilte processer, der intet har med hinanden at gøre.

Internt i Studenterrådet har der også været diskussion af om ikke denne opdeling har skabt forvirring blandt de studerende.

Derfor er det rigtig positivt, at der blev kaldt ind til planlægningsmøde om den videre kamp mod hurtigere-ud-reformen og de andre "reformer", der er på vej, den 19. februar.

Lidt over 30 studerende mødte op, og oplægget fra Studenterrådet på Københavns Universitet var at igangsætte mere aktivitet.

De samfundsfags-studerende har planlagt nyt møde onsdag d. 26., og der sigtes i første omgang mod aktiviteter i forbindelse med at regeringens Kvalitetsudvalg kommer med et udspil omkring d. 1. april.

Studenterrådene landet over indkalder til et arrangement 12. marts, hvor ideen er, at så mange som muligt møder op for at blive bevidste om, hvilke konsekvenser denne mulige reform kan have for vores universiteter.

Kvalitetsudvalget

Med en ny og historisk gennemgribende kvalitetsreforms i udsigt er der langt op til mere pølsefabriksdisciplin af de videregående uddannelser.

Kvalitetsudvalgets oplæg, sammensætning og ramme vil med garanti betyde at de udspil, der kommer ud i begyndelsen af april, vil indeholde mere ulighed, flere forringelser og mere kassetænkning i uddannelsessektoren.

Det vil betyde fornyet indignation og vrede hos de studerende. Den næste måneds tid bliver derfor afgørende for, om den studenterbevægelse, der så pludseligt rejste sig i slutningen af november, kan komme på banen igen.

Hvad kan jeg gøre hvis jeg går på et universitet?

1) Mød op den 12. marts, hvor studenterrådet indkalder til stort debatarrangement!

2) Find ud af hvem der sidder i dit fakultets/fagråd, og hør om de har planlagt stormøder eller aktiviteter. Find nogle der gerne vil noget og gå sammen med dem, hvis der ikke er planlagt noget.

3) Få dine andre studiekammerater med, både til mødet d. 12. marts og andre aktiviteter.

Kampen mod hurtigere-ud-reformen hænger sammen med kampen mod den kommende kvalitetsreform. Det vil betyde mindre selvstændighed i forhold til éns uddannelse, og det vil betyde endnu mere ulighed.

4) Dan en gruppe af studerende der kan se behovet for en kamplinje overfor uddannelsesreformerne. Studerendes vilkår kamp hænger sammen med kampen for ordentlige vilkår på det arbejdsmarked, man uddanner sig til.

Det mener vi

Fra fjendeland til venneland

Både SF og Enhedslisten gik til valg på en strategi om at trække en ny socialdemokratisk regering til venstre. For ingen af de to partier er den opgave lykkedes.

For SF har forsøget på at trække regeringen til venstre sendt partiet ud i en dyb krise.

Regeringen er vores modstander

Den nuværende regering er, sammen med arbejdsgiverne og de borgerlige medier, stålsatte på, at arbejderklassen skal betale for krisen.

Angreb på lærerne og kabinepersonalet, opmuntring af dårlige overenskomster i "konkurrenceevnens navn", angreb på studerende, syge, kontanthjælps- og dagpengemodtagere, angreb på efterlønnen og pensionsalderen …

Og angrebene fortsætter: Privatisering af DONG skal følges op af privatisering af Nets. Corydon varsler yderligere privatisering af ældrepleje, børnepasning og handicaphjælp.

Krisen brutaliserer arbejdsmarkedet. Frygten for at blive arbejdsløs gør, at mange ikke tør melde sig syge, eller brokke sig på arbejdet. Tempoet skrues op, og lønnen er ikke steget svagere siden 30'erne.

Profitterne stiger, og de rigeste bliver rigere. Imens taler de om, at almindelige arbejdere skal udvise "tilbageholdenhed" for at bevare deres job.

De igangværende overenskomstforhandlinger ser ikke ud til at rykke ved dét billede.

Hvorhen, venstrefløj?

SF er, langt om længe, kommet ud af regeringen. Men SF fastholder, at strategien er igen at komme i regering sammen med partier, der ligger til højre. "For at påvirke beslutningerne."

Men hvordan kan man påvirke beslutninger i en regering, der så entydigt har til hensigt at angribe arbejderklassen, studerende, pensionister, syge og arbejdsløse?

At fokusere på at "trække regeringen til venstre" er at fokusere på, hvad de få i Folketinget kan gøre. Den er gang på gang gennem de sidste to år slået fejl.

Alligevel har hverken SF eller Enhedslisten formuleret en alternativ strategi.

Hvor er flertallet?

Selv hvis SF stemte sammen med EL, ville de stadig kun udgøre et lille mindretal i folketinget.

Men uden for Christiansborg er billedet ofte meget anderledes: I den to år lange kamp om at forhindre dagpengeforringelserne viste meningsmålingerne gang på gang, at 70-80 pct. var imod forringelserne.

I DONG-sagen var billedet det samme: 70-80 pct. var imod at sælge til Goldman-Sachs.

Venstrefløjen må snart indse, at folketinget er et "fjendeland".

Der er ofte stor forskel på, hvad folk vælger, når de individuelt i en stemmeboks skal tage stilling til, hvem der er bedst til at administrere kapitalismen – og på hvad de vælger, når tingene bliver konkrete og bliver diskuteret kollektivt på en arbejdsplads eller en skole.

Under forsøget på helligdags-tyveri i 2012 var det protester fra arbejdspladserne, der forhindrede dét, et stort flertal af de politikere, folk havde valgt, var enige med arbejdsgiverne om.

Der er forskel på at repræsentere utilfredsheden, som SF og EL har forsøgt, og på at organisere den, som ingen af dem har forsøgt at kaste kollektive kræfter bag.

Vi har brug for en venstrefløj, som har fokus på at organisere utilfredsheden.

Det er noget af det Internationale Socialister forsøger sammen med folk på EL's venstrefløj. Men så længe det kun er overladt til små grupper og enkeltpersoner, er det langt fra nok.

Vi håber, at langt større dele af venstrefløjen – i både SF og EL – vil begynde at kaste de fallerede strategier over bord. Kom fra fjendeland til venneland – vær med til at organisere konkret modstand.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Christine Bergen
Red. afsluttet den 18. februar 2014 ISSN 1600-2687

SF, velkommen tilbage til virkeligheden

Det var en meget naiv drøm, SF forsøgte at realisere, da de i 2011 gjorde sig til en del af SRSF-regeringen.

Af Jørn Andersen

Drømmen om, at man – under den dybeste krise siden 30'erne – kunne skabe progressive sociale forandringer uden folkelig mobilisering. Og at man kunne gøre det sammen med Socialdemokraterne og De Radikale.

Det var en drøm, som mange håbede på, efter at de store velfærds-protester i 2006-7 ikke gav synlige resultater (men dog for en tid stoppede Fogh-Løkke-regeringens "reform"-iver).

Det var en drøm, som solgte billetter og gav SF sin største opbakning nogensinde – 18-20 pct., da meningsmålingerne var højst i 2009-10.

> "SF blev offer for illusionen om, at man kan udfordre kapitalens udenoms-parlamentariske magt alene med parlamentariske midler."

Fra drøm til mareridt

Allerede inden drømmen skulle realiseres, var projektet blevet ret forpjusket. Løfterne blev dæmpet og ved valget fik SF kun godt 9 pct. Mange begyndte at spørge, om SF og regeringen kunne indfri blot nogle af afdæmpede løfter.

SF accepterede et regeringsgrundlag, der slog fast, at "Udgangspunktet for regeringen er VK-regeringens økonomiske politik i bredeste forstand".

Men meget få var forberedt på det mareridt, de skulle opleve de første godt 2 år med Thornings regering – og med SF som aktiv deltager.

Fleksjobbere og førtidspensionister var de første, der mærkede pisken. Senere fulgte arbejdsløse, syge, studerende, lærerne og mange andre. Mørklægningsloven og DONG-salget gjorde det klart, at der ikke var noget som helst progressivt ved denne regering.

SF forsøgte stædigt at snakke de små positive justeringer op til vældige progressive reformer. Men for større og større dele af befolkningen var håbet fra 2011 blevet til et meget konkret mareridt. SRSF-regeringen var bannerfører for langt større angreb på arbejderklassen og de fattige, end selv VKO havde turdet.

SF var fuldgyldigt medansvarlig for den politik. At det også har været et mareridt for SF er ikke svært at forstå. Men for de tusinder, der lever i en verden uden ministerpension, har mareridtet været langt større.

Hvad gik galt?

På det parlamentariske plan var det utroligt naivt at tro, at man havde "magt", når de øvrige 147 medlemmer af folketinget (fraregnet SF, Enhedslisten og de nordatlantiske) var enige om, at der skulle føres angrebs-politik mod arbejderklassen.

SF'ere forsøgte at lægge ansvaret på De Radikale. Men det var SF med Villy Søvndal i spidsen, der havde solgt os ideen om, at man kunne lave progressiv forandring sammen med lige netop De Radikale.

Kampen for at flytte stemmer kom – som en naturlig del af den parlamentariske logik – til at skygge for kampen for at flytte holdninger.

> "Hvis SF skal nu finde en plads i det politiske landskab uden for regeringen, så vil selv formand Dyhr komme til at erkende, at det indebærer en vis opposition til de næste angreb fra SR-regeringen."

Den udenoms-parlamentariske magt

Hvis vi et øjeblik glemmer, at SRSF-regeringen ikke havde nogen som helst hensigt om at udfordre kapitalen, konkurrence-stats-logikken eller den dominerende nyliberale dagsorden, kan vi grave et spadestik dybere.

Hvis vi glemmer dét, så blev SF offer for illusionen om, at man kan udfordre kapitalens udenoms-parlamentariske magt alene med parlamentariske midler.

Realiteten, som ikke kun SF er nødt til at reflektere over, er, at det kræver en endog meget stor folkelig, udenoms-parlamentarisk mobilisering at sætte en progressiv, realpolitisk dagsorden i en tid med dyb økonomisk krise.

Hvad nu, SF?

SF har nu "valgt" ny formand: Pia Olsen Dyhr – fhv. minister og en af de fremmeste fortalere for den linje, der har ført til SF's kollaps. SF's venstrefløj har end ikke evnet at stille en modkandidat.

Det tyder ikke godt. Og mange er derfor klar til helt at afskrive SF. Det mener jeg er for tidligt.

Hvis SF skal nu finde en plads i det politiske landskab uden for regeringen, så vil selv formand Dyhr komme til at erkende, at det indebærer en vis opposition til de næste angreb fra SR-regeringen.

Men SF – og hver enkelt SF'er – kommer til at foretage et mere grundlæggende valg: Skal SF fortsat være en af vore modstandere? Eller vil SF gøre sig til en del af kampen for at bekæmpe den politik, de indtil for nylig har været medansvarlig for?

Mange SF'ere så helst det sidste. Det samme gør jeg. Det ville styrke kampen for et mere rødt Danmark.

Men det kræver et mere grundigt opgør med det, SF har stået for de sidste 2-3 år eller mere.

Vi har ikke råd til endnu engang at se gode, røde folk gøre sig til en del af illusionen om parlamentarisk forandring uden folkelig mobilisering.

Velkommen tilbage til virkeligheden!

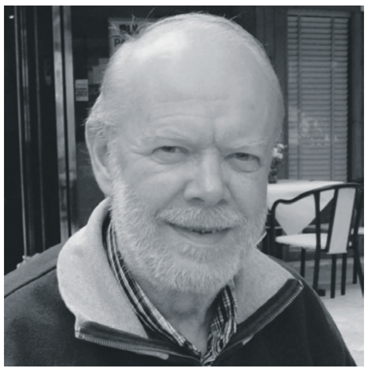

Foto: Mette Kramer Kristensen

Interview med Preben Bjørn Madsen

Venstrefløjen i Enhedslisten må organisere sig

Socialistisk Arbejderavis har talt med Preben Bjørn Madsen om, hvor Enhedslisten er på vej hen. Bjørn er aktiv i Enhedslisten Høje Taastrup og har tidligere siddet i byrådet for SF i en årrække.

Hvor er EL på vej hen?

Jeg er bange for, at EL er ved at starte en udvikling, jeg tidligere har oplevet i SF. Altså en langsom drejning mod højre, et forsøg på at blive et mere mainstream parlamentarisk parti, der også bliver accepteret af de andre.

Hvor ser du de ting henne?

Jeg synes egentlig, man ser dem mange forskellige steder. Snakken om "anti-nyliberalisme" og nogle af de organisatoriske ændringer, vi er i gang med.

Det at man nu skulle omskrive parti-programmet for at undgå noget af det man har kaldt støvede udtryk.

Efter min mening er det bare helt traditionelle udtryk, der skaber en vis frygt i borgerskabet. Der er der åbenbart nogen, der mener, at det er ubehageligt at have sådan noget stående i programmet.

Hullet efter S-SF's svigt

Jeg kan jo egentlig godt forstå det, for der er jo blevet et mægtigt hul, efter at SF og Socialdemokraterne har svigtet i regeringen og om muligt er rykket helt over på den borgerlige side. Så er der jo sådan set god plads til et venstrereformistisk parti af den mere pragmatiske slags.

Så EL er ved at fylde det hul ud, som SF har efterladt?

Der er i hvert fald mange i partiet, der trækker i den retning. Jeg kan jo ikke bevise det, men det er min fornemmelse, at det også er et flertal, der vil det.

Det er vel meget naturligt med den store tilstrømning af nye medlemmer vi har fået. Jeg tror ikke på, at de alle sammen er gået hen og blevet socialister over en nat, i hvert fald ikke revolutionære socialister.

Hvor efterlader det så dem, der ikke er så vilde med den udvikling?

Det giver jo nogle problemer, hvis vi ender med at være bredere, end vi var tidligere. Fordi: Hvordan arbejder vi så sammen?

Jeg synes, det kræver, at man i højere grad bliver en Enhedsliste af forskellige grupper, der så arbejder sammen, også med de organisatoriske ting, der gør det muligt på en eller anden fornuftig måde.

Det kunne der jo godt komme noget godt ud af, hvis vi lærer at respektere hinanden og lytte og ikke graver os ned i skyttegravene, hver gang der kommer en lille konflikt.

Modstand mod krisepolitikken

Du nævnte indledningsvis "anti-nyliberalisme" som et problem. Er vi ikke alle sammen imod nyliberalisme?

Vi er forhåbentlig alle sammen anti-kapitalister. Så de ideologier kapitalismen en gang imellem skifter ud, må vi også være imod.

Jeg brugte det mere som en label for dem, der i øjeblikket argumenterer for en bred samling af både revolutionære og mere reformistisk indstillede til en fælles kamp for velfærdsstaten, altså tilbagerulle de nedskæringer, der har været, osv.

Selvfølgelig er vi imod nyliberalismen, lige som vi er imod alle mulige andre ideer, som kapitalisterne kommer og forfægter.

Kan man forestille sig, at EL kommer til at spille en mere aktiv rolle i at organisere modstanden mod krisepolitikken?

Man kan vel både forestille sig det og ønske sig det. Men det kræver jo nok, at vi ligesom har fået løst nogen af vore interne stridigheder allerførst.

Det er lidt svært, hvis der er for megen uenighed i egne rækker, at gå ud og være offensiv. Så jeg tror vi har nogle uenigheder, som vi skal have løst på en ordentlig måde, inden vi for alvor kan kaste os ind i det mere eksterne.

Du mener, at det er højrefløjen i EL, der har teten i øjeblikket?

Nu er folk ofte lidt fornærmede over at blive kaldt den ene eller den anden fløj. Men lad os kalde det dem, der går ind for en bred reformistisk politik.

Det er min fornemmelse, at reformisterne, altså dem der vil noget i retning af måske ikke det nuværende SF, men så det tidligere SF, at de nok ender med at have flertallet.

Venstrefløjen i EL må organisere sig

Du er en af dem, der har slået til lyd for, at venstrefløjen i EL skal organisere sig. Hvorfor?

For det første er det jo altid rart at have nogle meningsfæller, hvor man kan have nogle andre diskussioner, end når man diskuterer med folk, man er uenige med. Det er jo lidt svært, når man grundlæggende er uenige om, hvorvidt man skal søge reformer eller man skal søge revolution.

Det kunne være meget rart for os, der mener, at der skal satses mere hårdt på en systemforandring, at vi kan diskutere internt uden at skulle slås med det helt modsatrettede synspunkt, nemlig, at det skal vi overhovedet ikke beskæftige os med.

Og så er der selvfølgelig nogle afdelinger, hvor folk med den der revolutionære opfattelse er lidt alene. Og det ville så være rart, at de kunne have et andet sted, hvor de havde et fællesskab.

Nogen vil så indvende, at det er et skridt frem mod en splittelse, hvis man begynder at erklære en fraktion eller en tendens?

Det kunne det selvfølgelig også godt være, hvis tingene udvikler sig på den dårlige måde. Men jeg har egentlig stadigvæk håbet om, at man kan holde sammen – netop med Enhedslistens oprindelse i baghovedet.

Vi har fra starten af i EL skabt noget, som muliggjorde et samarbejde mellem folk, som havde uenigheder, og det er sådan set den linje, jeg ønsker fortsat.

Mener du, at den mere parlaments-orienterede del af EL signalerer, at de godt kan klare sig uden resten?

Det er jo klart, at lige nu er vi ikke truet af 2 pct.s spærregrænsen.

Men det kan jo lynhurtigt ændre sig. Det er jo ikke mange år siden, at Villy Søvndal nærmest kunne gå på vandet, og i dag kigger de alvorligt på 2 pct.s-grænsen. Og det kan sagtens ske for EL også.

Men EL har vel den position i øjeblikket, at man er det eneste parti i folketinget, der er imod krisepolitikken. Det er vel en position, der ikke vil blive udfordret foreløbig?

Mit gæt er, at vi får et regeringsskifte ved næste valg. Og det vil formentlig betyde, at SF og Socialdemokraterne vil begynde om ikke andet at sige noget andet end det, de hidtil har sagt. De bliver jo frigjort for regeringsansvaret.

Så vi kan jo godt komme i den situation, at der bliver mere konkurrence om de vælgere, der er på venstrefløjen.

Efter årsmødet til maj

Hvilket Enhedslisten tror du vi har efter årsmødet til maj?

Det ved jeg ikke. Jeg frygter, at os, der opfatter os som venstrefløj eller revolutionære, at vi bliver trynet. Men jeg ved jo ikke, om det sker. Jeg håber selvfølgelig ikke, at det sker. Men jeg frygter det i grunden.

Kan vi tåle at blive trynet på to årsmøder i træk?

Det kunne man bl.a. bruge en venstrefløjs-organisering til at diskutere. Jeg synes vi skal gå rigtigt langt for at holde sammen på Enhedslisten. Der er efter min mening nogle gode muligheder i at holde sammen, også selv om der er nogle meget dybe uenigheder mellem os, så mener jeg bestemt, at der er en fordel i at holde sammen.

Men det er klart, at et eller andet sted, så er man blevet trynet tilstrækkeligt meget og taber håbet om at have en rimelig grad af indflydelse, og så må vi jo nok i virkeligheden snakke om, hvad gør vi så?

Og der synes jeg, at min erfaring fra SF er, at noget af det værste, der kan ske, er at få en drypvis udvandring. Fordi det er ikke til at samle op på igen. De der har forladt partiet på forskellige tidspunkter, de kan næsten ikke finde sammen igen. Fordi så er den ene gået den ene vej, den anden er gået den anden vej, nogle er gået på sofaen osv.

Så det er vigtigt at venstrefløjen i EL holder sammen, også for at forhindre den udvikling.

Interviewet foretaget af Jørn Andersen.

Vi vil i de kommende numre interviewe flere medlemmer af Enhedslisten om deres syn på den igangværende udvikling.

Enhedslistens årsmøde

Udelukkelse af SAP, DKP og IS?

Til Enhedslistens årsmøde i maj har 11 medlemmer med Christian Juhl, MF, i spidsen stillet et tilsyneladende uskyldigt forslag om, at "Medlemmer af andre partier er ikke medlemsberettigede".

Af Jørn Andersen

Forslaget er et opgør med Enhedslisten som en samling af forskellige strømninger på venstrefløjen, der samles om at sikre parlamentarisk repræsentation og om at styrke indsatsen i bevægelserne. Det var den oprindelige begrundelse, da EL blev stiftet i 1989 af DKP, VS og SAP.

VS har fornylig opløst sig selv, men de resterende to stiftende organisationers medlemmer foreslås nu smidt ud. Forslaget vil bl.a. ramme 1/3 af EL's forretningsudvalg, 1/4 af hovedbestyrelsen, 1/6 af folketingsgruppen, et antal kommunalrødder og folketingskandidater og nogle hundrede af EL's medlemmer.

De fleste (incl. forslagsstillerne) regner ikke regner med, at forslaget vil blive vedtaget på dette årsmøde. Bl.a. fordi det er formuleret, så det i princippet kunne ramme medlemmer af Folkebevægelsen mod EU (som stiller op til EU-valg, hvor et meget stort mindretal i EL også gerne ville stille op), eller SUF (som er en selvstændig politisk ungdomsorganisation, men tilknyttet EL).

Et flertal i EL's hovedbestyrelse (HB) anbefaler, at forslaget ikke vedtages. Forslagsstillerne opretholder alligevel forslaget, angiveligt fordi de finder debatten nyttig.

Men knapt 1/3 af HB ville ikke støtte den indstilling. Måske det kan vedtages næste år, synes tankegangen at være hos HB-mindretallet og forslagsstillerne.

Hvilken enhed?

Ifølge forslagsstillerne har Enhedslisten "behov for at vise, at vi også er en enhed". Spørgsmålet er: Hvilken enhed? For forslaget kommer på et tidspunkt, hvor der foregår en ret heftig diskussion i EL om vejen frem (som er grundigt dækket i denne avis).

Michael Voss, medlem af EL's HB og af SAP, siger til Modkraft: "Umiddelbart vil effekten være at skræmme og disciplinere kritisk tænkende medlemmer og dermed svække den levende debat, som fører partiet fremad, og samtidig jage en stor gruppe aktive medlemmer ud af partiet."

Forslaget lægger gift for den langt vigtigere debat: Når nu strategien om at "trække regeringen til venstre" er slået fejl, hvilken strategi skal venstrefløjen så forfølge? (Hvordan kan man have en kammeratlig debat, når den ene part ikke ønsker, at den anden skal være der?)

Det ville klæde forslagsstillerne at trække det.

De fleste medlemmer af SAP, DKP og IS er i forskellig grad kritiske over for den udvikling, stærke kræfter i EL (inkl. forslagsstillerne) ønsker. Men det er de langt fra alene om.

For IS's vedkommende kan vi kun sige, at vi fortsat vil være en del af dén debat – uanset om forslagsstillerne mod forventning skulle få flertal på årsmødet.

8. marts

Stadig meget at slås for

8. marts er Kvindernes Internationale Kampdag, og igen i år stilles vi over for spørgsmålet: Er der overhovedet stadig noget at kæmpe for?

Af Mette Hermansen

Er ligestillingen ikke nærmere gået for langt, er kvinder ikke efterhånden dominerende inden for alle områder?

Men undersøgelser lavet inden for de sidste par år viser, at det i høj grad stadig er relevant at diskutere ligestilling.

danmark.everydaysexism.com: Sidst jeg var i byen sad jeg på en bar sammen med 2 venner da en fremmed mand kommer hen, sætter sig ved siden af mig og stirrer intenst. Jeg kigger over på ham da han griber fat i mit håndled alt imens han siger "Jeg har hørt dig kæfte op, ville gerne vide hvad du kan med min pik i munden." Det var rigtigt ubehageligt.

danmark.everydaysexism.com: En kollega bad mig forleden om at tage en pære med fra frugtskålen på lærerværelset. Da jeg kom hen med den til ham, spurgte han, om jeg ville holde den ud i stilken. Det gjorde jeg uden at tænke over det – han kiggede på mig og pæren og sagde så "Ja, du er lige præcis pæreformet!

Siden lanceringen i slutningen af september sidste år, har kvinder postet 58 siders historier om hverdagssexisme på hjemmesiden danmark.everydaysexism.com. Volumen viser, at kvinder på daglig basis udsættes for sexistiske kommentarer eller overgreb.

Men det er ikke kun hverdagssexisme, som gør manglen på ligestilling til en nutidig problemstilling.

Kvindeløn: 89%

Det største skel mellem kønnene ligger stadig på arbejdsmarkedet, hvor mænd tjener markant mere end kvinder. Det er velkendt, at kvinder i gennemsnit får en mindre timeløn end mænd på det danske arbejdsmarked.

Ofte bliver forskellen begrundet med, at mænd og kvinder har forskellige typer job, og at mænd oftere bliver ledere.

En ny undersøgelse, som Det Nationale Forskningscenter for Velfærd (SFI) har udført for fagforbundet 3F, viser dog, at kvinder og mænd, der arbejder med maskiner, samlebånd eller montering i industrien, ikke får den samme timeløn på trods af, at de udfører det samme arbejde.

Hver gang en mand, der eksempelvis arbejder med fremstilling af fødevarer, elektronik, medicin, tekstiler eller møbler, får 100 kroner i timeløn, får en kvinde med samme opgaver kun 89 kroner. Det er et billede, som gør sig gældende over en bred kam på det danske arbejdsmarked.

I langt de fleste faggrupper tjener mænd mere end kvinder. Det viser en ny bog fra Danmarks Statistik: Indkomster 2011.

Kvinder tjener mindre end mænd i 202 af 207 faggrupper

Sammenligningen viser, at kvinder mellem 30 og 60 år kun tjener mere end mænd mellem 30 og 60 år i fem ud af de 207 undersøgte faggrupper.

De fem faggrupper, hvor der er størst lønforskel, kan du se her:

1) Vekselerer, valutahandlere, bankiere og lignende. Her tjener mændene i snit 563.400 mere end kvinderne om året.

2) Mæglere. Her tjener mænd i snit 359.100 kroner mere end kvinder.

3) Ledelse af hovedaktiviteten indenfor finans- og forsikringsområdet. Her tjener mænd i snit 297.200 kroner mere end kvinder.

4) Øverste virksomhedsledelse. Her tjener mænd i snit 269.500 kroner mere end kvinder.

5) Ledelse inden for økonomifunktioner. Her tjener mænd i snit 268.300 kroner mere end kvinder.

De områder, hvor kvinder tjener mest, er inden for sprogundervisning, omsorgsarbejde og offentlig ledelse. Løngabet mellem mænd og kvinder kan altså ikke begrundes med, at kvinder og mænd er placeret i forskellige brancher.

Mens forskellen mellem mænds og kvinders løn i 1960'erne, 70'erne og 80'erne blev mindre, så vokser den i dag.

Derfor er kampen for ordentlige løn- og arbejdsforhold i dag også en af de vigtigste kampe for at opnå ligestilling – og en kamp, som også kan samle arbejderklassens mænd.

Forudsigelig FIASKO

SF's vej til regering

Jo nærmere SF er på ministerposterne, jo større har SF's kriser altid været.

Af Lars Henrik Carlskov, foto: Mette Kramer Kristensen

SF blev dannet i kølvandet på den sovjetiske leder Khrusjovs tale på kommunistpartiets kongres i 1956, hvor han indrømmede nogle af stalinismens værste forbrydelser.

Samme år nedkæmpede tropper fra Warszawa-pagten – med opbakning fra DKP (Danmarks Kommunistiske Parti) – arbejderopstanden i Ungarn.

Med stiftelsen af SF i 1959 opstod et parti til venstre for Socialdemokratiet uden DKP's afhængighed af Sovjetunionen og med plads til intern opposition. Imidlertid var SF aldrig i nærheden af DKP's faglige styrke blandt tillidsfolk osv.

SF understregede langt klarere end DKP, som siden "folkefrontsperioden" fra 1935 delvist var slået ind på samme kurs, at socialismen skulle gennemføres ad parlamentarisk vej.

Første gang under åget

"Den parlamentariske vej til socialismen" bygger på, at nogle få lederes forhandlinger med arbejdsgivere og politikere er vigtigere end arbejdernes egen aktivitet – som fx strejker og demonstrationer.

I 1966-67 får S-SF for første gang flertal i folketinget. "Det røde kabinet" indfører momsen (dengang 10 %), som vender den tunge ende nedad. Men SF og de faglige topledere støtter den af hensyn til det parlamentariske "arbejderflertals" beståen.

S-regeringen under Krag var mere optaget af at splitte SF end af at forhandle sig frem til forbedringer for arbejderklassen. Med socialdemokraten Per Hækkerups ord skulle SF "under åget" ved at stemme imod SF's egen politik.

Det kom SF til ved, ud over "den lede moms", i 1967 for første gang at stemme for finansloven med bevillingerne til kongehus, politi og militær.

Da Socialdemokratiet vil indfryse to dyrtidsportioner (der skulle modvirke inflationens udhuling af lønninger og overførselsindkomster), har et mindretal i SF's folketingsgruppe fået nok. De stemmer nej – og regeringen vælter.

Fra hængekøje til Søvndal

Derefter splittes SF og Venstresocialisterne dannes. Det tog SF næsten 15 år at genvinde sit mandattal. 1980'erne var den borgerlige Schlüter-regerings tid, hvor SF's manglende parlamentariske indflydelse gør, at der tales om et "hængekøje-parti".

Alternativet til dette sås under massestrejkerne i påsken 1985, hvor 7-900.000 arbejdere strejkede mod Schlüters indgreb i overenskomsterne. SF's daværende formand Gert Petersen – tro mod "den parlamentariske vej til socialismen" – afviste imidlertid, at strejkerne skulle "ryste samfundet i sin grundvold".

Det statskapitalistiske systems kollaps i Østeuropa 1989-1991 får SF til at opgive ideen om demokratisk planlægning af økonomien til fordel for "socialistisk markedsøkonomi".

Pga. regeringsambitionerne er SF under Holger K. Nielsen med til at få ændret nej'et ved folkeafstemningen om EF i 1992 til et ja ved afstemningen om "de fire forbehold" året efter.

Belønningen for forræderiet mod EF-modstanden er en kold skulder fra Socialdemokratiet, og at Enhedslisten i 1994 kommer i Folketinget. Ved samtlige folketingsvalg 1988-2005 går SF tilbage.

Protester giver medvind

I 2005 overtager Søvndal, og SF går først kraftigt frem. SF opsamler en stor del af den folkelige utilfredshed, der bl.a. ses ved de omfattende velfærdsprotester i 2006, overenskomst-konflikten i 2008 og i modstanden mod Irak-krigen.

Ønsket om ministerposter medfører dog en kovending, hvor SF i regering vil videreføre både skattestop og 24-års regel. SF forråder velfærdsprotesterne ved nu at tilslutte sig VK's efterlønsforringelser, der i 2006 udløste protesterne.

Søvndal laver sit berygtede udfald mod Hizb-ut-Tahrir og vil "tage et slagsmål med indvandrerne" (ikke bare "nogle" indvandrere) om ligestilling. SF støtter øget udvisning af kriminelle "udlændinge", brug af rockerlov og mere politi i "ghettoer", minimumsstraffe og et "rødt" pointsystem.

Partiet vil nu stemme for finansloven, også under borgerlige regeringer, og bliver – i lodret modstrid med en af partiets oprindelige grundpiller – tilhænger af NATO.

Fra kapitalistisk krise til SF-krise

Partidemokratiet indskrænkes ved at indføre en landsledelse med mindre magt over folketingsgruppen. Og i det nye principprogram tales der ikke længere om "en revolutionær proces", som "gradvist afskaffer kapitalismen".

Regningen for den kapitalistiske systemkrise efter 2008 vil S-SF sende videre til arbejderklassen.

Arbejdstiden skal hæves med en time pr. uge (12 minutter dagligt). Desuden vil S-SF afskaffe efterlønnen. Med de to partiers "millionærskat" slipper de rige billigere end før VK's skattelettelser.

Mangemillionæren Steen Riisgaard fra Novozymes taler på SF's landsmøde. Og der holdes hemmelige møder med erhvervslivets topchefer, som da også roser partiets vækstplan. S-SF forklarer flere gange, at de vil skære i velfærden, hvis ikke den private vækst øges.

Men det er kapitalisterne, der kontrollerer investeringerne. En parlamentarisk regering kan, trods nok så stor en charmeoffensiv, ikke få dem til at investere, hvis de forventer større profit ved at vente.

Derfor var spørgsmålet før regeringsskiftet blot, hvor dybt SF ville være villigt til at skære i velfærden. Partiet var atter under åget.

Seminar:

FRA KRISE TIL KRITIK OPRØR & REVOLUTION

Under den dybeste krise siden 1930'erne er venstrefløjen igen begyndt at diskutere begreber som udbytning, klassesamfund og revolution. Debatten om alternativet til kapitalismen er en meget vigtig debat. En debat som har betydning for forståelsen af hvilken venstrefløj der er brug for at opbygge i dag.

For at indlede i debatten har vi inviteret følgende oplægsholdere:

MIKKEL BOLT, lektor i Kunsthistorie på Københavns Universitet vil på baggrund af hans nye bog "Krise til opstand" diskutere Fra krise til opstand - men hvad med revolutionen?

ESBEN BØGH SØRENSEN, debattør på venstrefløjen og i Enhedslisten, vil holde et oplæg om Staten og undertrykkelse i dag.

Endelig har vi inviteret en ung aktivist, ARGYRI EROTOKRITOU, fra vores græske søsterparti SEK op til Danmark. Hun vil holde et oplæg under titlen Grækenland: Håb og Advarsler fra krisens brændpunkt.

Seminaret er arrangeret af Internationale Socialister/ISU, og er åbent for alle interesserede. Pris: 50 kr. for seminaret (gratis for medlemmer af ISU) og 40 kr. for festen, hvor vi blandt andet disker op med bl.a. live græsk/mellemøstligt inspireret gademusik og hip hop/rap.

1914: Slagteriet starter

Fra Zimmerwald-konferencen i 1915

I år er det hundrede år siden, at 1. verdenskrig brød ud.

Af Peter Iversen

Selv om Europa havde været forskånet for en storkrig siden den fransk-preussiske krig i 1871, så var spændingerne mellem de europæiske stormagter op til krigsudbruddet vokset sig så store, at krigen ikke kunne komme som nogen større overraskelse.

Det Tyskland, der blev skabt efter Frankrigs ydmygende nederlag i krigen i 1871, var kommet sent ind i kapløbet om kolonierne. Masser af spændinger var vokset frem, og de forskellige europæiske stormagter forsøgte at opbygge alliancer med og mod hinanden.

Det var en udfordring for den internationale arbejderbevægelse. Arbejderne kunne ikke være interesseret i at blive kanonføde, når magthaverne forberedte sig på krig.

Internationalen

På den tid var den internationale arbejderbevægelse organiseret i 2. Internationale. De socialdemokratiske partier var dengang endnu præget af marxisme. Så når 2. Internationale mødtes til kongresser bekræftede man hinanden i at bruge alle metoder til at standse den truende krig.

På kongressen i Stuttgart i 1907 vedtog man:

"Truer en krig med at udbryde er de arbejdende klasser og deres parlamentariske repræsentationer i de pågældende lande forpligtet til … at opbyde alt for at forhindre krigens udbrud ved anvendelse af de midler, der må anses for de mest virksomme, – midler, der naturligt må ændres efter det stadium af skarphed, hvortil klassekampen og den almindelige politiske situation er nået.

I fald krigen alligevel skulle udbryde, er det vor pligt at træde i skranken for dens hurtige afslutning og med alle kræfter stræbe efter at udnytte den ved krigen fremkaldte økonomiske og politiske krise til rejsning af folket og derved fremskaffe afskaffelsen af det kapitalistiske klasseherredømme."

Udtalelsen blev bekræftet igen på kongresserne i København i 1910 og i Basel, Schweiz, i 1912. Da Internationalens partier samledes i skyggen af den truende krig i 1912 i Basel vedtog man endnu en skarp udtalelse:

"Den advarer de herskende klasser i alle stater mod at skærpe den masseelendighed, som den kapitalistiske produktionsmåde fører med sig, ved krigeriske aktioner. Den kræver med eftertryk freden … Det ville være vanvid, om regeringerne ikke forstod, at blot tanken om en verdenskrigs uhyrlighed vil fremkalde arbejderklassens voldsomste indignation."

Udnyt alle midler …

Og udtalelsen fortsatte:

"Kongressen vender sig da til jer, arbejdere og socialdemokrater i alle lande … Forkynd jeres vilje i alle former og på alle steder, løft jeres protest med fuld vægt i parlamenterne, saml jer til massedemonstrationer, udnyt alle midler, som styrken af jeres organisation stiller til jeres rådighed."

Men da krigen så brød ud i august 1914, rendte de fleste socialdemokratiske partier fra det, de højtideligt havde lovet hinanden. I den tyske rigsdag stemte socialdemokraterne for de krigsbevillinger, der var nødvendige for at føre krigen.

Det samme billede gentog sig i de andre krigsførende lande. De eneste to undtagelser var socialdemokratierne i Rusland og Serbien.

Man svigtede og var selv med til at føre arbejdermasserne ind i verdenskrigens store slagtehal.

Bruddet mellem reformister og revolutionære

I september 1915, et år efter verdenskrigens udbrud, mødtes en lille kreds af anti-krigs-socialister til en international konference i den lille schweiziske by Zimmerwald.

Af Peter Iversen

Der var ikke mange, der nåede frem til konferencen. Deltagerne jokede galgenhumoristisk med, at krigen havde reduceret antallet af sande internationalister til så få, at de kun fyldte fire hestevogne.

De fleste socialdemokratiske partier i de forskellige lande havde i den grad svigtet. De stemte for krigsbevillinger i parlamenterne, talte for nationalistisk forsvar for fædrelandet, og vendte sig mod krigsmodstand og krigstræthed i befolkningen og i egne rækker. Glemt var de højtidelige internationalistiske erklæringer fra før krigsudbruddet.

Konferencen i Zimmerwald prøvede at samle alle socialister, der var imod krigen. Men den afslørede også store forskelle imellem deltagerne.

Lenin, der deltog som repræsentant for Rusland, havde foreslået, at der i slutdokumentet skulle stå en opfordring til at vende våbnene mod magthavene, at "vende den imperialistiske krig til en borgerkrig."

Lenin blev nedstemt 19 mod 12 på konferencen, der i stedet vedtog en mere blød udtalelse, der sagde, at det er en løgn, når kapitalister påstår, at krigen tjener til at beskytte fædrelandet.

De 12, der stemte for Lenins forslag, blev kaldt for Zimmerwald-Venstre og betegner et afgørende historisk brud med den reformisme i de socialdemokratiske partier, som havde ført parti efter parti til at støtte deres egne magthavere i krigen.

"Ned med krigen! Ned med regeringen!"

Karl Liebknecht var en af de to tyske parlamentarikere i rigsdagen, der brød med de tyske socialdemokrater SPD og talte imod krigen og stemte imod krigsbevillingerne. Sammen med bl.a. Rosa Luxemburg dannede Karl Liebknecht Spartakus-gruppen, der agiterede imod krigen og for revolution.

1. maj 1916 havde Spartakus-gruppen uddelt et flyveblad på de berlinske arbejdspladser med opfordring til en demonstration samme aften på Potzdammer Platz. I tusindvis samledes berlinske arbejdere og Karl Liebknecht sprang op og råbte: "Ned med krigen! Ned med regeringen!"

Karl Liebknecht blev straks arresteret af det tyske politi og fængslet for landsforræderi, men hans arrestation fremkaldte strejke blandt 50.000 af Berlins arbejdere og en bølge af gadeslagsmål med politiet.

Vel var udgangspunktet for den revolutionære venstrefløj småt ved krigsudbruddet, men at man brød ud af reformismens skygge var altafgørende for det revolutionære opsving som fulgte ved krigens afslutning.

Arbejderne ville ikke længere være slagtekvæg for imperialistiske magthaveres egen interesser. En bølge af revolutionære opstande afsluttede verdenskrigen.

Landsmøde i IS/U

IS/U's landsmøde 8.-9. februar fandt sted, mens venstrefløjen står over for meget store udfordringer.

Landsmødet diskuterede en bred vifte af emner: Den egyptiske revolution, Er Socialdemokratiet et arbejderparti?, Enhedslistens principprogram, Demokrati og centralisme i revolutionære organisationer osv.

Om lørdagen var vi på gaden for at diskutere med folk, hvor der blev solgt ca. 30 eksemplarer af Socialistisk Arbejderavis.

To diskussioner var helt centrale på landsmødet: Hvor er Enhedslisten på vej hen? og: Hvordan bygger vi et stærkere IS/U?

Hvorhen Ø?

Landsmødet fastslog, at EL må forstås dobbelt: På den ene side er EL de eneste, der parlamentarisk repræsenterer utilfredsheden mod krisepolitikken.

På den anden side har EL har været helt ude af stand til at organisere utilfredsheden, så den kan blive til konkret modstand.

Projektet med at "trække regeringen til venstre" er slået katastrofalt fejl for såvel SF som EL. Alligevel ønsker stærke kræfter at trække EL endnu mere i en ensidigt parlamentarisk retning. De ønsker et mere "SF-agtigt" principprogram osv.

Landsmødet bakkede enstemmigt op om, at EL bedst forstås som et venstrereformistisk parti. Og at IS/U skal være med til at opbygge en bredere venstrefløj i EL, der kan udfordre den nuværende kurs og begynde at organisere konkret modstand mod krisepolitikken.

Et stærkere IS/U

Krisen og utilfredsheden gør det nødvendigt at styrke opbygningen af et revolutionært alternativ. Landsmødet fastslog, at det var den vigtigste opgave for IS/U.

Det er en opgave, som både handler om at gå sammen med andre, der vil slås. Men også om at overbevise dem, der er grundlæggende enige med os, om at være med til at bygge et stærkere IS/U.

En vigtig del af den opbygning er at styrke det enkelte medlem af IS/U – både gennem teoretisk skoling og praktisk involvering i aktivisme i IS/U og i bevægelserne.

Se beslutninger og debatoplæg fra landsmødet: socialister.dk/landsmoede

Enhedslistens nye principprogram

Tilbage til den moralske kritik

Enhedslistens 2012-årsmøde vedtog, at det nuværende revolutionære principprogram fra 2003 skulle afløses af et nyt.

Af Jørgen Lund

Det skulle ske igennem ”en bred, oplyst og grundig diskussion” frem til årsmødet 2014. På årsmødet i 2013 vedtog man en tidsplan og nogle formelle krav til indhold og form for arbejdet.

Både årsmøderne 2012+13 vedtog krav om en bred debat, plus inddragelse af eksterne bevægelser og ressourcepersoner. De krav har ikke været opfyldt, hverken internt eller eksternt.

Debatten har været overladt til “debat-laget” af medlemmer. I partiets grundorganisationer, de geografiske afdelinger, har der været en stigende frustration over den korte tidsfrist for debat før valg af delegerede til en programkonference først i marts.

En helt andet slags program

Det er jo ikke “bare” den oprindeligt tænkte ajourføring af 2003-programmet, men en helt ny type af program for radikal demokratisering som er fremlagt. En helt ny strategi og type af program, som flere af de 5 forslag er udtryk for, skal ikke ind gennem sidedøren.

Perioden frem til årsmødet bliver ikke en debatperiode med overblik, forslag og ændringer til ændringsforslag. Det bliver en periode med overenskomstaktiviteter, majmøder, Europaparlamentsvalg, folkeafstemning om Patentdomstolen og kamp imod hvad regeringen finder på af nedskæringer osv.

Det eneste ansvarlige er at støtte de forslag, der er kommet om udsættelse af program-vedtagelse, enten til næste ordinære årsmøde i forsommeren 2015 eller et ekstraordinært sidst på efteråret 2015.

Støvet program?

Hovedforslaget til Enhedslistens nye principprogram er kommet fra en skrivegruppe nedsat af Hovedbestyrelsen. På alt for mange punkter bryder det helt og aldeles med det revolutionære 2003-program.

Det er det program, som partiets ansatte talspersoner, med Johanne Schmidt-Nielsen i spidsen, siden valgkampen i 2011, undlod at forsvare og forklare, men bortforklarede med at programmets vigtige formuleringer var støvede og forældede.

Det drejede sig netop om helt centrale formuleringer om Enhedslistens mål om et kommunistisk (dvs. klasseløst) samfund og om opløsningen af politiet og militæret til fordel nye folkemagtsorganer under socialismen.

Bortset fra disse selvfølgeligheder i et socialistisk partis program indeholdt 2003-programmet også den afgørende sætning om, at “Enhedslisten ikke har illusioner om, at socialismen bliver virkeliggjort som summen af et antal reformer, gennemført over en længere årrække.”

Enhedslisten sat 160 år tilbage?

Alle disse formuleringer er nu pist-væk og forsvundne fra programforslaget. Et forslag som trækker socialisters argumentation 160 år tilbage, til tiden før Karl Marx og den ideologi, arbejderbevægelsen byggede på fra midten af forrige århundrede og frem.

Karl Marx lagde afstand fra samtidens socialister, som var fælles om en idealistisk opfattelse af kapitalismen – i modsætning til Marx, som lagde vægt på en teoretisk opfattelse af samfundssystemet. Ikke mindst lagde han vægt på, at modstanden mod kapitalismen måtte skabes ud fra arbejdernes klassekamp, og ikke ud fra velmenende enkeltpersoners gode ideer til alternativer.

Programforslaget er et 160 års tilbageskridt, – tilbage til den moralske kritik af kapitalismen. Programforslagets grundlag for kamp for samfundsændringer er ikke de sociale og økonomiske kampe mod dem, der ejer/bestemmer over produktionsmidlerne og staten, men er mest kritik af manglende demokrati.

> “Programforslaget er et 160 års tilbageskridt, – tilbage til den moralske kritik af kapitalismen.”

Selv SF skriver i deres principprogram, at de er inspireret af “en udogmatisk marxistisk samfundsforståelse” i kamp for demokratisk socialisme.

Men programforslaget har ladet sig inspirere mere af SFs besværgelser om den gamle socialdemokratiske parole om demokratisk socialisme, end af SFs påståede marxistiske inspiration.

I programforslaget er kapitalismen forklaret som først og fremmest udemokratisk, en forhindring for folkestyre. Og udbytning er kun forklaret som noget, der foregår globalt, i ulige internationale handelsforhold. Men kapitalismen bygger på en udbytning af lønarbejderne.

Det er også den vigtigste grund til at arbejderklassen er den sociale klasse, der har interesse og mulighed for at lave en socialistisk omvæltning af kapitalismen. Programforslagets mobilisering for samfundsændring er ønsket om mere og mere demokrati, med det demokratiske argument som drivkraft.

Et strudse-program

Et radikalt reformprogram, der ikke taler om revolution som en omvæltning af kapitalismen – som et magtopgør. Og med øjnene lukket for hvilke sociale kræfter, der skal stå for at gennemføre programmets definition af revolution: Når flertallet tager magten i samfundet.

Det er en strudsens måde at komme med bud på, hvad “flertallet” består af – hvilke sociale klasser og deres forhold, der kan være og vil blive flertallet. Hovedet ned i sandet!

Vil man tælle flertal ved parlamentariske valgprocesser, før og efter ethvert radikalt reformskridt? Så vi i Danmark får den første lovlige samfundsomvæltning, godkendt af politivedtægt og en på forhånd revideret forfatning?

Kontra-revolution

Strudsen må være idealet for skrivegruppens opfattelse af, at flertallet kan tage magten – på den ene eller anden måde – hvor det herskende mindretal af kapitalister, statsapparat med politi, domstole og militær, de ledende lag i staten, myndighederne og finanssektoren osv. bare vil se passivt på en sådan udvikling uden brug af kapitalflugt, politisk og økonomisk uro og sabotage og i sidste ende blodig kontrarevolution.

Men det eneste forsvar mod denne udvikling er, nej, ikke at gøre kontrarevolution ulovligt, men at gøre de sociale bevægelser for forandring, så demokratiske, omfattende og radikale som muligt. De sociale bevægelser, arbejderbevægelsen og en splittelse af og opbakning fra de sociale kræfter, der i dag er loyale over for systemet – som politi, militær, retsvæsen – dét er garantien for, at kapitalismen kan væltes og et nyt system stabiliseres.

Vi ved i dag ikke, hvad der kan forårsage en skærpet politisk og økonomisk kamp mellem klasserne, – om det er teknologisk sammenbrud, klima- eller miljøkatastrofe, akut ressourcekrise, økonomisk kollaps el. lignende – men det vil være en krise i samfundet, som giver socialister en chance.

Forudsat at de ikke sidder og drømmer tilbage om stille og fredelig demokratisering af kapitalismens økonomiske og politiske system.

Citater fra 2003-programmet

”... det er nødvendigt at opstille nogle målsætninger for det socialistiske alternativ, vi kæmper for. En socialisme, der peger frem mod et klasseløst/kommunistisk samfund. Dvs. et samfund, hvor den enkeltes frie udvikling er betingelsen for alles frie udvikling, og et samfund hvor enhver yder efter evne og nyder efter behov.”

”Ophævelsen af den private ejendomsret til produktionsmidlerne er således en vigtig forudsætning for socialisme, men den er langt fra tilstrækkelig. Det viser ikke mindst erfaringerne fra de påståede socialistiske samfund, hvor et lille, privilegeret mindretal udøvede et diktatur på bekostning af befolkningsflertallet. ”

Påskestrejkerne i 1985

Venstrefløjen i og omkring VS opbyggede fra 1968 til 1985 en ikke ubetydelig styrke.

Under påskestrejkerne i 1985 mod Schlüter-regeringens indgreb i overenskomsten var den i stand til – på lokale og landsdækkende tillidsmandsmøder – at sætte spørgsmålet om en generalstrejke på dagsordenen, som kunne have væltet Schlüter.

Men de socialdemokratiske fagpampere ønskede ikke en generalstrejke, fordi de var bange for at situationen ville løbe løbsk. Og af frygt for om en kommende socialdemokratisk ledet regering kunne håndtere en sådan situation.

DKP-ledelsen ønskede heller ikke at miste kontrollen med situation – ud fra samme betragtning – og arbejdede derfor tæt sammen med de socialdemokratiske fagpampere om at stoppe strejkebevægelsen.

Det lykkedes efter 10 dage, hvor op mod en million strejkede.

00’ernes bevægelse og venstrefløjen i dag

De seneste 6-7 år har været præget af krise, angreb på velfærden og øget arbejdsløshed, og frontalangreb på offentligt ansatte.

Men modstanden har også været der – med de største protestdemonstrationer siden 1985.

Utilfredsheden har været stor, og der har været små tendenser til opbygning af netværk og aktiviteter nedefra. Men ingen af disse netværk har kunnet udfordre fagtoppens kontrol med protesterne.

Men hvorfor er fagtoppen ikke blevet udfordret af Enhedslisten?

Enhedslistens organisering og fokus på kamp er meget spinkel. Organiseringen ud fra, hvor EL’s medlemmer arbejder og er fagligt organiseret, er ikke en kollektiv prioritet, men er overladt til enkeltmedlemmer.

Hvad kan vi lære?

Venstrefløjens historie rummer masser af gode eksempler på, hvad organisationer, som har opbygget med fokus på kamp, har betydet.

Fraværet af dette fokus – kampen i hverdagen og organiseringen af medlemmer ud fra den vinkel – er i al sin enkelthed EL’s største problem i dag.

At genskabe et sådant fokus er samtidig den største udfordring for EL’s venstrefløj – med eller uden EL’s parlamentsfokuserede ledelse.

En venstrefløj, der gør en forskel i klassekampen

Den store udfordring for venstrefløjen er at skabe et parti, som gør en forskel i den daglige klassekamp. Flere mandater og flere medlemmer er godt, men ikke godt nok.

Af Hans Erik Madsen

Opgaven er at skabe og udvikle et parti, som kan inspirere og deltage som en kraft og katalysator i kampen mod krisepolitikken.

Denne artikel vil se på, hvilken rolle venstrefløjen har spillet i opbygningen af modstand mod krisepolitikken siden 1968.

Den marxistiske opfattelse af at 'al forandring må komme nedefra igennem arbejderklassens kamp' gælder stadig i det 21. århundrede.

Den daglige kamp mod krisepolitikken og for en anden verden er forudsætningen for en socialistisk revolution – og for en nødvendig ændring af bevidstheden til, at det store flertal selv kan tage kontrollen over deres eget liv og samfundets organisering.

Velfærdsdemo, oktober 2006, foto: Svend Espersen

VS og dobbeltorganisering

VS blev dannet i 1967 – som en protest mod SFs højredrejning. VS udviklede sig fra 'sandkasse til kadreparti' i løbet af de næste 10 år.

VS var konsekvent udenomsparlamentarisk, med den enkle hovedparole: 'Styrk kampen i hverdagen – stem VS på valgdagen'.

Vedtagelsen i 1975 om 'dobbeltorganisering' var et afgørende skridt, som gjorde VS i stand til i praksis at sætte fokus på arbejderklassens selvorganisering.

Vedtagelsen betød, at alle partiets medlemmer – ca.2-3000 i løbet af 70'erne – skulle dobbelt-organiseres: Dels i forhold til deres job og fagforening, dels i geografiske partiforeninger.

VS's arbejdere var organiseret i deres fagforeninger og i oppositionsnetværk sammen med andre fagligt aktive. Deres branchegruppe i VS var basis for diskussion og handling udadtil.

Fokus blev at igangsætte diskussioner og aktiviteter, som kunne støtte arbejderklassens kampe. Ikke mindst støtten til arbejdere i strejke kom i de første år i fokus. Netværk af strejkestøttekomiteer voksede frem, når arbejdere kæmpede mod fyringer og forringelser.

Paroler som 'I dag os – i morgen dig' linkede strejkende og militante arbejdere sammen. Elever og studerende spillede ofte en afgørende rolle i at sprede støtten blandt medstuderende, på gaden og foran porten til arbejdspladser.

DKP – et lille parti, men ...

Parlamentarisk lykkedes det aldrig for DKP at få et bredt gennemslag. Alligevel har DKP i perioden fra 68 til murens fald spillet en afgørende rolle, især i arbejderklassens kampe.

Grunden er, at DKP satsede på at opbygge partiet som en del af arbejderklassen kamp i hverdagen. Kampen i hverdagen har samtidig været afsættet for at rekruttere nye medlemmer.

DKP's organisationsform har altid som primær enhed haft en organisering af medlemmerne ud fra deres arbejdspladsog fagforeningsplacering, og parallelt hermed i geografiske enheder. Den centrale orientering i DKP har været at lave politik – at diskutere, sælge deres avis Land og Folk, og handle aktivistisk – der hvor medlemmerne arbejder og bor.

Selv om DKP aldrig havde opbakning til deres opfattelse af, at Sovjet og Østeuropa var socialistiske, var de alligevel i stand til at spille en vigtig rolle i klassekampen.

DKP's to mest succesrige faglige initiativer var deres opbygning af faglige ungdomsnetværk og opbygningen af organiserede netværk af militante fagforeninger og tillidsfolk.

LLO og tillidsmandsringene

I midt-60'erne blev de første skridt til dannelsen af en oppositionel lærlinge- og ungarbejderbevægelse (LLO) skabt som et led i kampen for ordentlige løn- og arbejdsforhold for disse. Det skete i skarp konfrontation med den socialdemokratiske fagtop.

LLO blev en faglig bastion og rekrutteringsbase for DKP, som lagde fundamentet for DKP's indflydelse i fagbevægelsen de næste 20 år.

De DKP-opbyggede tillidsmandsringe fik for alvor vind i sejlene i starten af 70'erne under og efter massestrejkerne, som i 1974 væltede den borgerlige Hartling-regering.

Frem til 1982 førte den socialdemokratiske regering en benhård krisepolitik med lønstop, indefrysning af dyrtidsportioner og utallige indgreb i overenskomsterne – alt imens arbejdsløsheden steg markant.

I den situation var de DKP-opbyggede tillidsmandsforsamlinger kampagnefora for fx en 35 timers arbejdsuge under parolen: 'Tid til mer – job til fler'.

De DKP dominerede tillidsmandsforsamlinger spillede en vigtig rolle i diskussioner og aktiviteter i fagbevægelsen. Ofte var DKP dog mere loyal over for dele af fagtoppen end over for arbejderklassens krav (se: Påskestrejkerne).

Ri-Bus-konfliten

90'ernes vigtigste styrkeprøve i klassekampen blev den 1 år lange Ri-bus konflikt i Esbjerg, hvor buschaufførerne kæmpede imod privatisering af busdriften og forringelser af deres løn- og arbejdsforhold.

Solidariteten med de strejkende var enorm. Både i Esbjerg og på landsplan. Af flere omgange var der generalstrejkelignende tilstande i Esbjerg. En landsdækkende aktionsdag til støtte for de strejkende fik 250.000 i strejke. Daglige blokader chikanerede brugen af skruebrækkere.

Kombinationen af politibrutalitet og fagtoppens forræderi knækkede efter et år chaufførerne.

Men strejken illustrerede også et andet problem. At den organiserede venstrefløjen i 10 år havde været i langsom opløsning.

Årsagen var dels, at man ikke havde nogen svar på, at arbejderklassen var tvunget i defensiven af krise og arbejdsløshed. Og især for DKP's vedkommende, at illusionen om socialismen i Øst brød sammen med murens fald i 1989.

Liste Ø var blevet dannet, men var ingen reel kraft og samlet organisation.

Fraværet af en landsdækkende organiseret venstrefløj med rødder i tillidsmandsnetværk og arbejdspladser gjorde, at støtte til de strejkende var overladt til enkeltpersoner og enkelte militante arbejdspladser og smågrupper.

De gjorde en fantastisk indsats. Men Ri-Bus-kampen viste også, at enkeltpersoners indsats ikke kan erstatte en samlet organisation.

Overenskomst – hvad rager det mig?

"Dit job, din økonomi, din hverdag" – sådan lyder sloganet i LO's og FTF's kampagne om overenskomst.

Af Christine Bergen og Jesper Juul Mikkelsen

Den blev sparket i gang sideløbende med overenskomstforhandlingerne for den private sektor. Men på trods af det rigtige slogan har forhandlingerne ikke skabt den store offentlige debat.

Hvad er overenskomst?

Overenskomsterne er aftaler mellem arbejdsgivernes organisationer og arbejderes organisationer. De regulerer forholdene for ansættelse og indeholder bl.a. aftaler om løn og lønstigninger, arbejdstid, overarbejde, efteruddannelse og pension.

Det er langt fra ligegyldigt, om du er dækket af en overenskomst. På arbejdspladser, hvor der ikke er overenskomst, står du alene. De steder har du intet "værn" til at beskytte dig imod arbejdsgiverens pres, og de steder bliver løn- og arbejdsforhold dårligere.

Letz Sushi – som ikke er overenskomstdækket – er et eksempel. Her arbejder de ansatte i 11 timers vagter uden pauser!

Men arbejdsgiverne får også meget ud af de ordnede forhold

Med overenskomsterne følger nemlig en fredspligt – i overenskomst-perioden er hovedorganisationerne (LO, FTF, AC) og tillidsmændene på arbejdspladsen tvunget til at sikre, at overenskomsten opretholdes.

Det vil bl.a. sige, at de skal hindre strejker i overenskomstperioden og sikre ro på arbejdspladserne. Fredspligten betyder også, at overenskomsten kun kan opsiges med tre måneders varsel.

Og arbejdsretten – som blev oprettet til at dømme i stridsspørgsmål mellem arbejdere og cheferne – dømmer næsten altid til fordel for arbejdsgiverne. Indtil 1983 lavede DA opgørelser, som viste at arbejdsgiverne var blevet idømt under 1 % af de samlede bodsbeløb.

Beskyttelse og skuespil

Fagforeningerne og de kollektive krav om løn- og arbejdsforhold opstod ud fra nødvendigheden af at stå sammen. Uden kollektive aftaler kan arbejdsgiveren spille os ud imod hinanden i konkurrence om hvem, der kan arbejde længst tid for den laveste løn.

Men fagforeningerne (og overenskomsterne) er kun et effektivt værn mod arbejdsgivernes angreb, hvis man også er klar til at gå i kamp, når arbejdernes rettigheder bliver presset.

Problemet er, at mange fagforeninger ikke forbereder sig til konfrontation, men i stedet opfatter sig selv som et forsikringsselskab.

Nogle steder, som fx på slagterierne, forhandler fagforenigerne deres medlemmer ned i løn og argumenterer for at øge arbejdspresset. Ofte er argumentet at man vil redde arbejdspladser.

Når fagforeningerne begynder at opføre sig som arbejdernes modstander, bliver mange passive, ligeglade og andre melder sig ud, da man føler, at det ikke er vores fagforening, men pampernes.

Dette er baggrunden for den svage aktivitet omkring OK 14. Hvis dette billede skal vendes, kræver det en bevidst indsats fra en faglig venstrefløj for igen at gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Overenskomst-14

"Vi skal vise hvordan virkeligheden ser ud"

Regeringen og arbejdsgiverne prøver at bilde os ind, at der ikke er råd til forbedringer ved de igangværende overenskomstforhandlinger.

Interview foretaget af Christine Bergen.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Anders Olesen om, hvad de centrale spørgsmål er ved dette års overenskomstforhandlinger, og hvad Enhedslistens planlægger at gøre.

Anders Olesen er faglig koordinator i Enhedslisten og tidligere formand for Byggefagenes Samvirke.

Ved redaktionens slutning lå der overenskomst-forlig klar på industri-, butik og hotel- og restaurationsområdet.

Social dumping og mindsteløn

Hvad har de centrale krav været i overenskomstforhandlingerne?

Fra arbejdernes side har spørgsmålet om at få et effektivt værn mod social dumping været helt centralt. Det gælder specielt for bygge- og transportområdet. Desuden har det været et krav at få en væsentlig forhøjelse af mindstelønnen.

Arbejdsgiverne siger, at der ikke er råd til at gennemføre lønforhøjelser, det vil koste arbejdspladser. De har ønsket øget fleksibilitet og vil ikke forpligtes til at påtage sig ansvaret for at forhindre social dumping.

På en måde godkender arbejdsgiverne at social dumping kan finde sted, når de så klart afviser at lave regler om kædeansvar, forhøjet mindsteløn osv. I princippet ville de regler ikke koste dem noget – hvis de ellers overholder de overenskomster, som de selv har været med til at indgå.

Hvad mener du om overenskomsterne på industri-, handel og restaurationsområdet, som ligger klar nu?

Det er jo en forholdsvis beskeden lønudvikling de indeholder – man kan diskutere, om den kan følge med inflationen. Med den inflation, der er nu, så vil man lige holde skinnet på næsen. Det er for mig at se på ingen måde godt nok!

Omfordeling

Overenskomstforhandlingerne er der, hvor lønmodtagerne har den mest direkte mulighed for at sikre en fornuftig og retfærdig omfordeling af værdierne i det danske samfund.

Ifølge Enhedslistens analyser ejer 10 % af befolkningen 70 % af alle værdierne. Virksomhederne har meget store overskud – noget af det bruger de til reinvestering, men ganske meget bliver brugt til profit, og så bruges ret meget til opsparing.

Enhedslisten regner med, at 100 milliarder kroner om året ikke bliver reinvesteret. Det vil sige, at de penge, som er skabt gennem produktionen, ikke bliver omsat til arbejdspladser.

Topdirektørernes lønninger i Danmark var i 1983 8,5 gange højere end gennemsnits-arbejdernes løn – i 2012 var den 30 gange højere.

Hvad gør Enhedslisten i forbindelse med overenskomstforhandlingerne?

Truslen om at miste sit arbejde, truslen om at velfærden ikke vil kunne bære flere lønstigninger osv. får folk til at have en falsk krisebevidsthed, og det betyder at mange vil resignere. Men den krisebevidsthed baserer sig på fejlagtig information.

Vi prøver fra Enhedslistens side at rette op på det fejlagtige billede ved at vise hvordan virkeligheden ser ud.

Viden om, hvordan virkeligheden ser ud, spiller en afgørende rolle for den stilling, man ender med at tage.

Dårlige resultater

Hvad anbefaler Enhedslisten at gøre hvis man er utilfreds med overenskomsterne?

Sådan som det ser ud på nuværende tidspunkt, er der ikke noget der tyder på, at vi kan anbefale et "ja".

Når faglige ledere går ud og anbefaler dårlige resultater så stiller det arbejderklassen svagt, og det er et problem, som vi må arbejde på at løse gennem faglige aktivitet og mobilisering, og ved at styrke de faglige netværk.

Stem nej til OK-14

De sidste år er arbejdsmarkedet blevet brutaliseret. Reallønnen stagnerer, tempoet sættes op, mange tør ikke melde sig syg, og arbejdsgiverne bruger bevidst udenlandsk arbejdskraft til at presse lønnen.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det er på tide at sige nej, men vi starter på et lavt niveau. Derfor skal OK14 bruges til at identificere de kollegaer, som også mener, at der skal ske noget nyt. At bunden af samfundet ikke skal finde sig i mere lort. Derfor stem nej til OK14 og snak med dine kollegaer om at gøre det sammen.

Byg solidaritet på bunden

Alt for længe har der været roligt på bunden, det er på tide, at vi viser vores kollektive styrke ved at sige nej til fagpampernes udsalg og cherfernes profit-fest.

For de glemmer nemlig én ting i al deres snak om konkurrenceevne: Det er os, der skaber værdierne, og vi har ingen interesse i at konkurrere med vore polske eller tyske kolleger.

Vi har brug for at sende et klart signal til vores kolleger i Tyskland, Sverige og Polen. Vi vil ikke længere presses ned i løn og op i tempo.

Lad OK14 være et NEJ til konkurrence mellem arbejdere og et JA til internationalt sammenhold og solidariske krav.

Det vil kunne sætte en skræk i livet på pamperne og cheferne.

Svinefyrsternes tilbud

"Visionsløs revolverledelse" kalder slagteriarbejdernes fagforening, NNF, udspillet fra slagteri-giganten Danish Crown.

Af Anders Bæk Simonsen

Udspillet betyder, at slagteriarbejdernes skal afholde sig fra en overenskomstsikret lønstigning frem til 2018, lokal lønnedgang på op til 10 procent som i Rønne, lavere startløn ved de første fire års ansættelse og endelig skal fem procent af medarbejdernes løn de næste 10 år lånes til svineproducenterne, så de kan bygge større svinestalde.

Desuden betyder det fyring af 350 slagteriarbejdere ud over de 470 i Faaborg, der i forvejen er blevet opsagt inden for en fire års periode.

Hvem er Danish Crown?

Danish Crown er et andelsselskab ejet af ca. 8.500 andelshavere, hvoraf ca. 3.000 er svineproducenter. Danish Crowns største forretning er slagteri af svin.

Firmaet har tjent styrtende. Hvert eneste år, i over ti år, har de hentet over en milliard kroner hjem efter skat (i kriseåret 2008-09 dog kun sølle 997 mio. kr.). Danish Crown har i perioden øget deres egenkapital med tæt på 6 mia. kr.

Skal slagteriarbejderne betale deres egen arbejdsplads?

Sidste efterår sagde et flertal af 6000 slagteriarbejdere klart nej.

Men deres fagforbund, NNF, mener også, at det er slagteriarbejderne, der skal finansiere løsningen ved at afgive fem procent af deres lønninger over 10 år for at sikre deres jobs!

Et siciliansk tilbud

På alle måder er det her et siciliansk tilbud helt i tråd med Corydons trussel-sms til kabinepersonalet i SAS og KL's lærerlockout.

Socialdemokratiets anden topgangster, erhvervs- og vækstminister Henrik Sass Larsen, roste i efteråret det første tilbud til slagteriarbejderne. Han mente, det skulle bredes ud til andre virksomheder, der var i klemme.

Tilbuddet tvinger slagteriarbejderne til at vælge mellem lønnedgang og arbejdsløshed. Det er et valg mellem pest eller kolera truffet med en pistol for panden.

Læs mere baggrund på socialister.dk

Slagteriarbejderne truet med lønnedgang på 53.000 kroner årligt

Det gør vi sku ikke!

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Benno Rasmussen, slagter igennem 31 år på Danish Crown-slagteriet i Rønne. Han har tidligere været tillidsrepræsentant i 12 år på slagteriet.

af Anders Bæk Simonsen

Hvad diskuterer man på slagteriet efter udspillet fra Danish Crowns ledelse?

Nu skal du høre her – vi er blevet sat over for et krav om at gå 15 procent ned i løn på slagteriet her i Rønne, og dermed spare dem for 10 millioner kroner. Det svarer til en lønnedgang på 53.000 kr. pr. ansat om året.

Det er klart, at det bliver diskuteret med den lønnedgang og hvilke konsekvenser, det vil få for den enkelte medarbejder, men stemningen går meget på, hvad Danish Crown så vil have næste år, for det slutter ikke her.

Hvordan er reaktionerne på det udspil?

Mit indtryk er, at det vil vi ikke, det gør vi sku ikke! Det er jo meget. Det er 53.000 kr. Det går også ud over pensionen og ens sikkerhed. Så det vil man ikke. Det tror jeg ikke på.

Hvad med de andre slagterier, er der noget samarbejde oppe og køre?

Nej, det hele er gået total i opløsning med det samarbejde.

Men der sker ikke noget særligt lige nu på slagteriet. Det er ikke engang forhandlinger. Der er kommet et direkte krav om 15 procents lønnedgang, ellers lukker de det!

Jeg ved ikke hvornår der skal stemmes om det her endnu, men der kommer til at være en række møder det næste stykke tid.

Letz Sushi:

Endnu engang til kamp for ordentlige arbejdsforhold

Kampagnen for overenskomst til de ansatte på Letz Sushi er endnu en i rækken af kampagner for ordentlige løn- og arbejdsforhold i restaurationsbranchen – som traditionelt står svagt mht. faglig organisering.

Af Christine Bergen

Letz Sushi har 6 restauranter i Københavnsområdet og 70 ansatte. I maj måned opsøgte 30 af de ansatte 3F for at få en overenskomst. Altså må opbakningen bag kravet siges at være massivt.

Forhandlinger og sammenbrud

I december – efter mange måneders forgæves forhandlinger – sendte 3F et konfliktvarsel til Letz Sushi, som valgte at prøve at forhandle igen.

De nye forhandlinger brød sammen. Talsmanden for de ansatte, Ulrik Frost, som havde stået forrest med kravet om overenskomstdækning, blev fyret pga. "groft illoyal adfærd".

"Jeg er chokeret over, at han bliver fyret, blot fordi han på vegne af de ansatte holder på sin ret. Jeg har arbejdet med det her i 21 år, og jeg har aldrig set noget lignende," siger næstformand i 3F København, Lone Søgaard Nielsen.

3F indledte den 12. februar en konflikt imod Letz Sushi. Det betyder, at de ansatte i Letz Sushi, som er organiseret i 3F, ikke må møde på arbejde, og det har også betydet demonstrationer og løbeseddel-uddelinger foran Letz Sushis restauranter.

Kæmpende fagbevægelse

Erfaringer fra lignende kampagner imod Agnes Cupcakes, Joe and the Juice og Meyers bageri viser, at en effektiv kampagne kan sætte virksomhederne under et så stort pres, at de tvinges til at indgå overenskomst.

Kampagnerne for overenskomstdækning kan være med til at opbygge et lag af kæmpende faglige aktivister, og tro på at modstand nytter.

En sejr over Letz Sushi er nødvendigt for de ansatte der. Men det kan også være med til at opbygge styrken til at tage nogle af de større faglige kampe, som vi står over for.

Det kæmper de ansatte på Letz Sushi for:

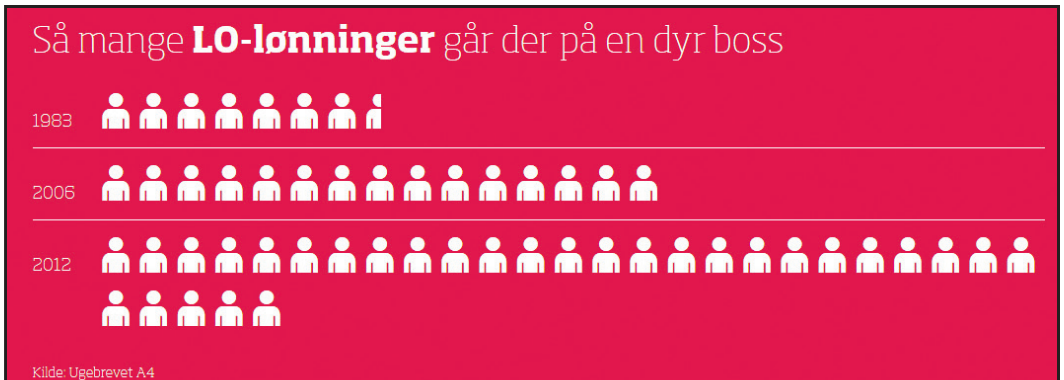
De ansatte på Letz Sushi vil dækkes af en overenskomst for at forbedre deres løn- og arbejdsvilkår.

Den overenskomstmæssige løn er 128,18 kr. i timen, ansatte på Letz Sushi får kun 110 kr. i timen. Desuden er der ingen løn under sygdom, eller pensionsindbetaling.

Aften- og weekendtillæg.

Løn under standby-vagter: To gange om måneden skal de ansatte være klar til at tage på arbejdet, hvis en kollega bliver syg. De kan ikke planlægge noget de dage, men får ingen løn, med mindre de bliver kaldt på arbejde.

Pauser i løbet af arbejdsdagen: "Nogle gange har jeg 11 timers vagter uden en eneste pause," udtaler en ansat på Letz Sushi til 3F.

dyrebosser.dk

"Det er ikke retfærdigt, at lønfesten fortsætter i toppen, mens almindelige lønninger presses og sosu-assistenter fyres."

"Det bør påvirke overenskomstforhandlingerne i 2014," siger Frank Aaen, finansordfører for Enhedslisten.

dyrebosser.dk illustrerer udviklingen: På kun seks år, fra 2006 til 2012, er den gennemsnitlige topdirektørs løn gået fra at svare til 15 gennemsnitlige LO-lønninger til nu at svare til 30.

Fra 1983, hvor en topdirektør i gennemsnit fik 1,8 mio. kr. i 2012-priser, og til 2012, hvor den gennemsnitlige C20-direktør henter 11 millioner kr. om året. (C20 er et aktieindeks over de 20 mest omsatte aktier på Københavns Fondsbørs.)

3F: Byggechefer scorer lønforhøjelser under krisen

Fagbladet3F.dk fortæller, at det samme sker inden for byggebranchen: Cheferne har fået 44 kroner mere i timen, mens de ansattes timeløn kun er steget med 4 kroner over tre år.

I arbejdsgiverforeningen Dansk Byggeri siger den administrerende direktør, Peter Stenholm, op til de igangværende overenskomstforhandlinger: "Det er vores opfattelse, at der er grund til fortsat at være løntilbageholdende."

Det gælder åbenbart ikke for cheflønningerne.

Check dyrebosser.dk – og sig Nej til overenskomster, der giver mindre lønstigninger til dem, der arbejder, end til cheferne.

Bølge af protester i Bosnien

Det startede som en fredelig demonstration mod nogle fyringer, som følge af privatiseringen af en statsejet virksomhed i den bosniske by Tuzla den 5. februar.

Af Sanimir Sekulic

Politiet greb voldsomt ind over for demonstranterne, og dette startede en bølge af protester over hele landet. Tusindvis af vrede demonstranter besatte regeringsbygninger, og der blev anstiftet brand i mange af dem.

Demonstranternes krav var helt basale: Et opgør med den nyliberale politik, som har ført til stigende arbejdsløshed, fjernelse af det sociale sikkerhedsnet og fattigdom.

Desuden krævede de et opgør med de korrupte nationalistiske politiske eliter, som i snart 20 år efter den blodige krig i Bosnien og Herzegovina blev ved med at opildne til etniske konflikter.

Nej til etnisk splittelse

Ikke siden krigstiden har deres propaganda-maskineri været så aktivt i at fremstille misvisende informationer med det ene formål at skabe splittelse og at nedgøre protesternes betydning. Dette ser alligevel ikke ud til at virke.

Den slovenske filosof Slavoj Žižek skriver i et indlæg på den britiske avis The Guardians hjemmeside, at befolkningen endelig har indset hvem deres egentlige fjende er: Ikke andre etniske grupper, men deres egne ledere.

Sammen med en række internationalt anerkendte intellektuelle sværvægtere, der omfatter Noam Chomsky, Tariq Ali, Naomi Klein, Etienne Balibar, har han skrevet under på en støtteerklæring.

Den siger blandt andet, at protesterne i Bosnien – ligesom dem vi tidligere så på Tahrir-pladsen, i Zuccotti Park, Taksim og Syntagma – viser befolkningens mod til at gå videre end de institutionaliserede forhindringer og begrænsninger, som regeringer verden over har indført over for deres borgere.

47 ministre trådt tilbage

Siden starten af protesterne er 47 ministre trådt tilbage. I adskillige byer har græsrodsaktivister gennemført åbne borgermøder – også kaldet plenums – på tværs af politiske, etniske og religiøse skel, der kan samle op på borgernes frustrationer og formulere klare og fremadrettede politiske krav.

Det er ikke til at vide hvilken vej vil protesterne føre, men indtil videre indeholder listen af krav: re-nationalisering af private virksomheder, at politikers lønninger skal sættes ned svarende til andre statsansatte, samt at de kan retsforfølges i forbindelse med ulovligheder ved privatiseringen af statsejede virksomheder.

Kampen mod Walmart

"Save Money, Live Better" – sådan lyder sloganet for verdens største private arbejdsgiver, Walmart.

Af Marie Jæger

Men Walmarts lave priser har en langt højere menneskelig og samfundsmæssig pris, og protester og strejker spreder sig nu fra butik til butik, fra stat til stat i USA og Canada.

Det er ikke ualmindeligt, at ansatte i Walmarts lagerhaller arbejder 10 timer eller mere. Støvet gør det svært at trække vejret, mens sommervarmen stiger til over 38 grader inde i hallerne.

Arbejdsskader, som livsfarlige elektriske stød er hverdagskost for de ansatte – alligevel belønnes de lange arbejdsdage ikke med en krone over minimumslønnen på omkring 40 kr. i timen – i nogle tilfælde endda endnu lavere lønninger.

Fra arbejdende fattige til milliard-profit

Derfor må mange af Walmarts ansatte i butikker og lagerhaller betegnes som arbejdende fattige. De, som ikke kan forsørge sig selv, må modtage støtte fra staten eksempelvis i tilfælde af akut behov for lægehjælp. Set i det lys, koster hver eneste Walmart-butik i USA skatteyderne mellem fem og otte mio. kr. i akut hjælp til Walmarts fattige ansatte.

Samtidig tjente Walmart i 2012 en profit på mere end 93 mia. kr., som hovedsageligt blev brugt til at købe Walmart-aktier tilbage til Walton familien, som nu ejer mere end 50 % af kædens aktier.

Man skulle altså tro, at Walmart ville have råd til at sikre deres ansatte anstændige arbejdsvilkår – men kædens direktion har ingen intentioner om at anerkende ansattes klager.

Sort fredag for Walmart

Tværtimod bliver protester mødt med trusler og disciplinering. Da strejkebølgen startede hos en af Walmarts leverandører, C. J. Seafood i Louisiana i juni 2012, blev otte strejkende arbejdere mødt med trusler om fysisk vold.

Men nye strejker, der kom til at vare flere uger, begyndte i september samme år i Mira Loma, Californien, og tre dage senere i Elwood, Illionois, mod Walmarts repressive reaktion på hidtidige klager.

Protester og strejker fortsatte på Black Friday, hvor 1000 Walmart butikker var ramt af strejker, og satte en anden dagsorden end det sædvanlige shop-amok og tårnhøje omsætning. På samme dag i 2013 var der aktioner ved 1500 Walmart-butikscentre i USA.

Men til trods for en udbredt utilfredshed og kritik af Walmarts behandling af ansatte, er der stadig relativt få Walmart-ansatte involveret i aktioner.

Walmarts kamp mod fagforeningen

For Walmarts ansatte ved, at prisen for at deltage i en strejke meget let kan blive fyringer eller en dramatisk reduktion af arbejdsugen. Walmart afskyr fagforeninger som pesten, og det er derfor forbudt for Walmart-ansatte at være medlem af en fagforening.

Det nærmeste de kommer en fagforening er deres støtte til organisationen, OUR Walmart (Organization United for Respect at Walmart), som har spillet en central rolle i organiseringen af de seneste måneders protester, men ikke deltager i lønforhandlinger.

Netop Walmarts blanke afvisning af arbejderes ret til at være i en fagforening og repression, trusler og disciplinering af protesterende arbejdere, afholder stadig mange ansatte fra at protestere. Kun 1 ud af 10.000 Walmart-ansatte tager del i protesterne.

Trods åbenlyse problemer med at organisere Walmarts ansatte, er det ikke usandsynligt, at disse strejker markerer et kursskifte i Walmarts historie. Det er første gang i 50 år, at Walmart oplever strejker, og hvis de strejkende vinder retten til at organisere sig, kan det vise sig at være en game-changer for arbejderbevægelsen i bredere forstand.

Walmart har altid været fortrop for lave lønninger og kampen mod fagforeninger. Hvis Walmart tvinges til at give indrømmelser, er der nedbrudt en vigtig grænse for, hvad der er muligt for arbejderbevægelsen.

Land and Labour: Marxism, ecology and human history

Det som adskiller mennesket fra dyrene, er vores evne til at forme og forandre naturen. Igennem historien har menneskets aktivitet flere gange forandret naturen grundlæggende. "Land and Labour" beskriver samspillet mellem menneske og natur. Menneskelig aktivitet kan både være vejen til ødelæggelse af naturen – men er også vejen til en bæredygtig fremtid, og til at stoppe den globale opvarmning.

"Land and Labour" af Martin Empson kan købes på forlaget Modstand.org for 140 kr.
Vi anmelder bogen i næste nr. af avisen.

Revolution og borgerkrig i Syrien

For 3 år siden skete det "umulige": Det arabiske forår og revolutionerne i Mellemøsten overraskede de fleste, rystede den globale elite og gav håb til millioner verden over.

Af Lene Junker

Vi kender alle til begivenhederne i Tunesien og Egypten. Men i Syrien foregik der samtidig et socialt oprør og en revolution, hvis baggrund ligner Tunesien og Egypten.

Syrien var en fransk koloni indtil 1946. I 1963 tog Ba'ath partiet magten ved et militærkup. Fra 1970 blev Syrien ledet af Hafez al-Assad, hvis søn Bashar al-Assad overtog magten i 2000.

Fra 1970 blev Syrien blev et statskapitalistisk land med en indbygget social pagt. Der foregik en social og økonomisk udvikling frem til midt-80'erne. Derefter forringes løn og sociale forhold, og i 1991 åbnes økonomien op for privat kapital.

Midt i 1990'erne lever 70 pct. af befolkningen under den relative fattigdomsgrænse. Efter 2000 åbnes økonomien endnu mere, sociale vilkår forringes og undertrykkelsen tager til.

Fra 2008 forværres forholdene yderligere. Tørke tvinger titusinder af bønder til at søge til byerne, som i forvejen er overbefolket af flygtninge fra Irakkrigen. Den økonomiske krise betyder at syrere, som arbejder i udlandet, ikke længere kan sende penge hjem til deres familier.

Verdensbankens indeks for ulighed placerer nu Syrien under Egypten. Samtidig vokser korruptionen. Resultatet er et samfund med en lille korrupt og undertrykkende elite stillet over for et flertal af arbejdere og fattige.

Så Bashar al-Assads regime er helt på linje med Ben Alis i Tunesien og Mubaraks i Egypten.

Oprør fra neden

Det var de samme krav om brød, frihed og social retfærdighed, som gik igen i det syriske oprør. Demonstrationer og protester starter landet over i januar og fortsætter, hvorefter de bliver mødt med blodig undertrykkelse.

Det stopper ikke protesterne, men de ændrer form og organisering. Der dannes netværk af råd/komiteer i landsbyer, boligkvarterer, byer, arbejdspladser, skoler mv. Og den Frie Syriske Hær dannes af deserterede soldater og bevæbnede demonstranter.

I november 2011 angriber de efterretningstjenestens bygninger i Damaskus. Oprøret har nu udviklet sig til også at være en borgerkrig.

Netværket af råd/komiteer har til opgave at sikre folks daglige behov – lægehjælp, skoler, mad, jobs osv. I de befriede områder arbejder rådene åbent og vælges af befolkningen. De fungerer dog meget forskelligt og koordinerer kun til en vis grad, deres arbejde. I områder, hvor regeringen har magten er rådene illegale.

Desværre er den syriske arbejderklasse ikke i stand til at spille samme rolle, som vi ser i Egypten og Tunesien. Borgerkrigens fronter sætter rammen for rådenes virke. Og de skifter hele tiden.

Det syriske oprør er nu også truet af forskellige islamistiske militser.

De deler ikke syrernes krav om frihed, brød og social retfærdighed, selvom de kæmper mod regimet. De har deres egne organisationer og egne politiske mål, som er bestemt af f.eks. Saudi Arabien, der giver dem våben og penge.

Militært set er der nu en kamp mellem 3 kræfter: Oprørerne, regimet og de islamiske militser, som nogle gange er på oprørernes side, andre gange er på regimets.

Deres kamp er vores kamp

Vi støtter syrernes oprør og kamp, ligesom vi støtter tunesernes og egypternes kamp. Vi er imod udenlandsk indblanding. Vi samarbejder med de revolutionære socialistiske strømninger i Syrien, Egypten og Tunesien, som er en del af den kamp.

Vi ser denne kamp som en del af en global kamp og dermed også vores egen kamp herhjemme.

Syriens magtspil

Den syriske borgerkrig været meget ødelæggende. 100.000 er dræbt og 7 millioner er internt fordrevne eller flygtet til Libanon, Jordan eller Tyrkiet. Det er ca. en tredjedel af befolkningen.

Desuden har kampene forårsaget enorme materielle ødelæggelser.

"Slyngelstat"

Syrien har siden 2001 været en af de såkaldte "slyngelstater" i USA og Vestens "krig mod terror".

Det på trods af at Syrien støttede USA's angreb på Irak i 1991, og lagde fængsler til CIA's forhør af terrormistænkte under Irakkrigen. Men Syrien har aldrig lavet en fredsaftale med Israel, og Syrien har formelt støttet Hamas og PKK.

Alligevel lever kurdere og palæstinensere i Syren uden fulde statsborger-rettigheder. Syrien støtter også Hizbollah, som er en stærk kraft i Libanon, fordi de smed Israel ud af Sydlibanon i 2006.

Syrien er en regional stormagt i Mellemøsten; allieret med Rusland siden den kolde krig. Rusland leverer våben til Syrien og har en flådebase i Syrien. Iran er en anden regional stormagt i Mellemøsten, som også er en "slyngelstat", hvis magt og indflydelse frygtes af både Israel og USA.

Saudi Arabien er en tredje regional stormagt i Mellemøsten, som er allieret med USA. Men både Iran og Saudi Arabien har også økonomiske interesser i Syrien. Tyrkiet er den fjerde regionale stormagt i Mellemøsten, medlem af NATO og på god fod med USA og Israel. Men det bekymrer Tyrkiet, at de syriske kurdere har befriet den nordlige del af Syrien og kontrollerer den militært.

Supermagter støder sammen

De to gamle supermagter fra den kolde krigs tid, USA og Rusland, støder sammen i Syrien. USA og dets allierede har tabt alt i Afghanistan, Irak og Libyen – både militært, økonomisk og moralsk. Derfor er de nødt til at komme overens med Rusland.

Det så vi i august vedrørende de kemiske våben, hvor USA ikke var i stand til at gennemtvinge en Libyen-løsning i Syrien. Og vi har sidst set det ved de såkaldte fredsforhandlinger i Geneve, som endte resultatløst.

Stormagterne plejer først og fremmest deres egne interesser, og Danmark retter ind efter USA.

Syrernes kamp for frihed, brød og social retfærdighed er de kolde over for. Måske vil frygten for islamisterne forene dem, men lige nu holder de hinanden i skak og ser tiden an.

Se mere: http://syriafreedomforever.wordpress.com/

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Pete Seeger 1919-2014:
Et langt og vigtigt liv er slut

Den 27. januar døde den amerikanske protest-, folkesanger og kommunist, Pete Seeger, 94 år gammel.

Af Freddie Nielsen

For mange unge siger navnet måske ikke så meget, men i hvert fald for os, der har gjort 70ernes venstrefløj med (og også tidligere for den sags skyld), siger navnet en hel del.

Og så er det måske alligevel ikke kun os gamle, Seeger siger noget, han levede ikke bare et langt liv, men også et aktivt liv. Ved Obamas indsættelse som præsident i 2009, sang han sammen med Bruce Springsteen "This land is your land", skrevet af hans gamle kammerat Woody Guthrie.

I 60erne var det ikke mindst sange som "We shall overcome", som borgerrettighedsbevægelsen i USA tog til sig, og "Where have all the flowers gone", som Vietnambevægelsen brugte, der blev forbundet med Pete Seeger, men også sange som "If I had a hammer" og "Turn, turn, turn" fik stor udbredelse.

Men historien om Pete Seeger går meget længere tilbage - tilbage til slutningen af 30erne, hvor han oplevede væksten i den faglige kamp, og ikke mindst hvordan det etablerede amerikanske samfund brugte alle midler, til at bekæmpe aktive fagforeninger. (Hvis man er særlig interesseret i denne periode i amerikansk arbejderhistorie, kan John Newsinger : Fighting back (Bookmarks 2012) absolut

anbefales.)

Det var her han mødte Woody Guthrie, og blev medlem af kommunistpartiet. De dannede The Almanac Singers, sammen med to andre. En gruppe der var viet til at synge fagforenings- og kampsange, til antiracisme og antikrig - sange for arbejdere i kamp, for fagforeningsforsamlinger og for politiske møder.

De var dog også et element i folkefronten, og fulgte med i de mange pludselige skift som kom fra Komintern, men mange af deres sange og musik overlever alligevel.

Fagforeningssange

De militante arbejdersange er måske nok det vigtigste – og desværre også de mest glemte i dag. En sang som de populariserede var "Solidarity forever". En fagforeningssang skabt til woblierne i 1914.

When the union's inspiration through the workers' blood shall run,
There can be no power greater anywhere beneath the sun;
Yet what force on earth is weaker than the feeble strenght of one,
But the union makes us strong.

Solidarity forever,
Solidarity forever,
Solidarity forever,
For the union makes us strong.

Sådan lyder første vers og omkvædet i en meget stærk sang, der kan leve den dag i dag. En anden af de stærke fagforeningssange er "Union maid", som Woody Guthrie skrev til en strejke i 1940.

There once was a union maid, she never was afraid
Of goons and ginks and company finks and the Deputy sheriff who made the raid.
She went to the union hall when a meeting it was called,
And when the Legion boys come 'round
She always stood her ground.

Oh,you can't scare me, I'm sticking to the union,
I'm sticking to the union,
I'm sticking to the union
Oh, you can't scare me,
I'm sticking to the union,
I'm sticking to the nion
'til the day I die.

Forhåbentlig går vi tider i møder, hvor der vil komme nye folk der kan løfte den arv.

Sortlistet

I 50erne blev Pete Seeger, som så mange venstreorienterede fagforeningsfolk og kulturpersonligheder, selvfølgelig udsat for senator McCarthy's heksejagt. Han blev indkaldt, men nægtede at tale til dem, dog forsøgte han at synge i stedet, hvilket betød at han helt frem i 60erne havde en dom for foragt for retten hængende over hovedet.

I samme periode var han også mere eller mindre sortlistet på de store radiostationer. Men folkbandet The Weavers, som han var med til at danne i slutningen af 40erne var dog med til at fastholde traditionerne, og havde sammen med Seeger selv en enorm indflydelse på folkemusikkens revival fra slutningen af 50erne og videre frem.

Indflydelsen har en bredde fra Joan Baez og Bob Dylan i den ene ende, til Bruce Springsteen og Tom Morello i den anden.

En legende er gået bort, men ånden skulle gerne kunne leve videre. Hvis du ikke kender sangeren og sangene, så er mulighederne der stadig – udnyt dem.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Bornholm
Møderne foregår på Biblioteket, Rønne, kl. 19.00-21.00.
Kontakt Jesper (5054 3481).
Onsdag 12. marts: Den russiske revolution – hvad gik galt?
Onsdag 26. marts: Tyskland – den tabte revolution 1918-23

Kolding
Kontakt Mercedes (6126 1021) for info om lokale aktiviteter.

København
Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, 2. sal, kl. 19.00-21.00.
Kontakt Jesper (6168 3616).

Torsdag 27. februar: Hvad betyder leninisme i dag?
Torsdag 6. marts: Oprør i Europa: Bosnien og Ukraine
Torsdag 13. marts: Hvad skete der med SF, og hvad er vejen frem for venstrefløjen?
Torsdag 20. marts: Hvordan bekæmper vi racisme og fascisme?
Torsdag 27. marts: Hvad kan vi lære af Ribus-konflikten?
Torsdag 3. april: Socialisters svar på konspirationsteorier

Odense
Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00-21.00.
Kontakt Jens (2426 8023).
Torsdag 27. februar: Velfærdssamfundet og klassekamp i Danmark
Torsdag 6. marts: Feminisme – Er der stadig kvindeundertrykkelse i Danmark?
Torsdag 13. marts: Frihedskamp i Tyrkiet og Kurdistan
Torsdag 20. marts: Hvordan bekæmper vi racismen?
Torsdag 27. marts: Militærkuppet i Argentina

Midtjylland
Møderne foregår på Medborgerhuset, Bindslevs Plads 5, Silkeborg, kl. 19.00-21.00.
Kontakt Kasper (6019 0217).

Torsdag 6. marts: Den russiske revolution
Torsdag 20. marts: Den tyske revolutions nederlag
Torsdag 3. april: Den russiske revolutions nederlag

Århus
Møderne foregår i Studenternes Hus lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, kl. 19.30-21.30.
Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

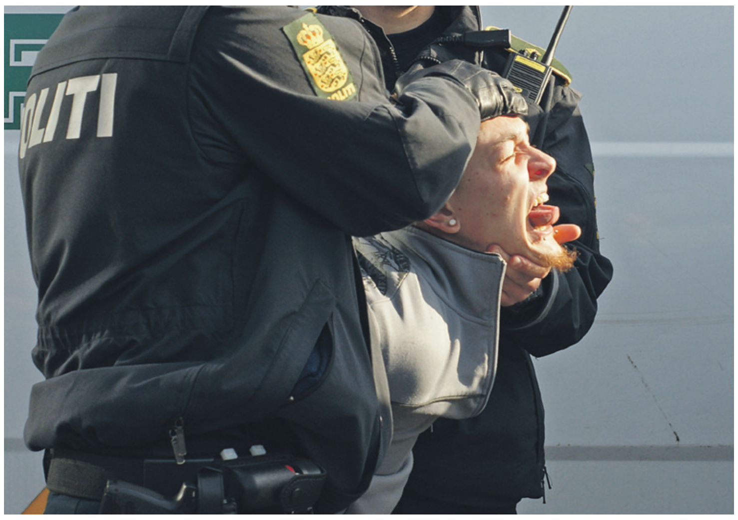
Tirsdag 4. marts: Salget af Nets – en ny Dong-sag
Tirsdag 18. marts: New Public Management – markedsgørelsen af den offentlige sektor
Tirsdag den 1. april: emne endnu ikke fastlagt.
februar: Markedsgørelse af den offentlige sektor - kur eller sygdom?

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Politiet elsker peberspray

Anvendelsen af peberspray blev indført i dansk politi den 1. januar 2008.

af Charlie Lywood,
Foto: Mette Kramer Krisktensen

Begrundelsen for at give politiet dette nye magtmiddel var, at man forventede, at det kunne begrænse behovet for at bruge andre, farligere magtmidler (først og fremmest staven), reducere brugen af fysisk magt, og at sprayen ville beskytte politifolk og borgere mod overlast.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Lars Holmberg, professor i politividenskab ved Aalborg Universitet (København), som har lavet en undersøgelse om vores foreløbige viden om brug af peberspray i Danmark.

Hvordan ser det ud med ovenstående mål?

Al udenlandsk forskning viser, at man kan reducere langvarige skader på anholdte eller mistænkte, som før pebersprayen kunne komme i klammeri med politiet. Sandsynligvis har sprayen erstattet situationer, hvor politiet har været i håndgemæng med folk.

Men angående reduktion i brugen af stave, så kan vi se, at det er meget tvivlsomt. Efter den landsdækkende indførelse bruges sprayen 1200-1600 gange årligt, mens brugen af stave er kun reduceret med ca. 100 tilfælde i perioden 2008-2011 (det sidste år, der findes tal for). Der er 500-600 indberetninger om brugen af stave pr. år.

Politiet regnede med, at brugen af spray ville toppe i starten, men derefter falde. Det er der ikke noget, der tyder på, da den ud af de fire år vi har tal for, blev brugt mest i 2011.

I hvilke situationer bruger politiet peberspray?

Ifølge politiets indberetninger blev peberspray i ca. 9 % af tilfældene brugt over for folk, som ydede passiv modstand.

Men endnu mere interessant er det, at i knap 60 % af tilfældene var folk berusede. I den forbindelse kunne man forestille sig, at politiet har grebet til pebersprayen i mange situationer, hvor de ellers skulle have brugt tid på at komme igennem til fulde folk.

Det kan også måske forklare, hvorfor der er så få klager over at blive sprayet – folk kan simpelthen ikke huske det. Men det er da slående, at vi lige pludselig får et magtmiddel, som lynhurtigt går fra nul til 1600 anvendelser pr. år.

Det er endnu ikke analyseret, hvorfor sprayen er brugt i de enkelte tilfælde, da vi ikke har kigget i sagerne. Institut for Menneskerettigheder kommer til at gå endnu tættere på og lave en større rapport om brugen af spray. Det gør de, fordi det er et magtmiddel, som herhjemme anses for værende mildt, men andre steder vurderes til at være et stærkt magtmiddel.

Hvordan ser dansk politis brug af peberspray ud i forhold til andre lande?

Tallene er svære at få fat på, men en sammenligning af reglerne for brug af spray i Danmark, Norge og Sverige viser, at danske politifolk gerne må bruge sprayen i situationer, hvor deres kolleger i de andre lande ikke må.

For eksempel i Sverige har der været en større debat om fænomenet. Det Svenske Rigspoliti har i en rapport vurderet, at brugen af peberspray ikke sjældent bevæger sig ud over, hvad man kan tillade sig ifølge politiloven.

Den Svenske Justitsombudsmand siger samtidig, at peberspray ikke er et mildt magtmiddel, og man har derfor skærpet bekendtgørelsen. I Danmark siger man, at brugen af spray ligger lige efter talens brug. Det kan forklare, hvorfor Københavns Politi bruger peberspray seks-syv gange så ofte som Oslos politi.

Det helt afgørende er, at de danske regler tillader brug af spray mod personer, som yder passiv modstand.

Hvad tror du, brugen af peberspray betyder i forholdet mellem politi og befolkning?

Hvis de tal, som jeg har undersøgt og sammenlignet, er udtryk for en overdreven brug af sprayen fra det danske politis side, så er det klart, at det kan betyde en negativ opfattelse i befolkningen.

Politiet skal klare deres opgaver med den fornødne magt, men heller ikke mere. Erfaringer fra Sverige og Holland tyder på, at brugen af peberspray bredes ud til situationer, hvor det ikke burde forekomme. Om det er tilfældet i Danmark, kan jeg ikke vurdere på det foreliggende grundlag.

Politifolk er vældig glade for sprayen, da det giver dem en følelse af at have magt over situationen, men det kan være en falsk tryghed.

En større amerikansk rapport fra 2010 viser, at politiets risiko for selv at komme til skade er større, når de bruger peberspray, end hvis de ikke gør. Det kan tænkes, at når man har et magtmiddel, så bruger man det, fordi man har en overdreven tiltro til det. Det viser sig nemlig, at der er visse personer, sprayen ikke virker på.

For eksempel på folk, som er meget ophidsede, samt personer som er psykiske syge. 13 % af dem, som det danske politi brugte spray mod i 2008-2011 var psykisk syge.

Hvad mener du, at dine undersøgelser viser?

Det er vigtigt at påpege, at i Danmark lægger man meget lidt vægt på, at brugen af peberspray udgør, hvad svensk politi kalder: "et betydande mått av voldsanvändning". Det er yderst smertefuldt at blive ramt af peberspray, og hos nogle giver det anledning til panik.

At det er et faktum, at det næsten aldrig giver anledning til varige fysiske skader, kan være et argument for at bruge sprayen i stedet for fysisk magt, men ikke for at bruge den i situationer, som kunne være løst ad andre veje.

Den påviste forskel mellem brugen i Norge og Danmark er en anledning til en mere kritisk, dybtgående undersøgelse af politiets brug af deres nyeste magtmiddel.

Hvem får peberspray?

60 pct. var berusede
13 pct. var psykisk syge
9 pct. var folk der ydede passiv modstand
(tal fra 2011)

Det er der sket i Sydhavnen

Mange er interesserede i, hvad der sker i Sydhavnen, eftersom netværket Racismefri By gentagne gange har organiseret antiracistiske demonstrationer der.

Christine Bergen, som er aktiv i Racismefri By, giver herunder en kort gennemgang af den nazistiske aktivitet der.

Siden i sommers er antallet af nazistiske klistermærker i Sydhavnen vokset massivt. De kommer primært fra Danmarks Nationale Front (DNF), men der har også været materialer fra Danskernes Parti - især op til kommunalvalget.

Det nazistiske miljø i Sydhavnen består af en lille gruppe som hænger ud på Mozarts Plads, og er en del af misbrugsmiljøet der.

Ud over stigende antal klistermærker betyder nazisternes tilstedeværelse også mere vold og flere trusler.

Sydhavnen har siden i sommers været vidne til i hvert fald to nazistiske angreb, et på en grønlandsk kvinde og et på en ung venstrefløjsaktivist - vidnerne til det ene angreb blev truet til tavshed.

Der har været trusler i mod aktivister fra SF og Enhedslisten under kommunalvalgkampen, da de stod og delte materiale ud og imod andre lokale aktivister.

Derudover har nazisterne forsøgt at ødelægge Racismefri Bys aktioner i Sydhavn med chikane og vold.

Senest blev en aktion for at fjerne nazisternes hadefulde klistermærker den 8. februar angrebet af en nazist bevæbnet med en kølle. Da han blev stoppet af aktivisterne flygtede han op i sin lejlighed, hvor han skød efter aktivisterne med et hardball gevær.

Alle disse begivenheder viser, at nazisterne opfatter Racismefri Bys aktiviteter som en trussel mod deres forsøg på at bide sig fast i Sydhavnen.

Racismefri By vil fortsætte med at bygge bredt og lokalt i Sydhavnen for at smide nazisterne ud og for at give et modsvar til de racistiske idéer, som bliver spredt af politikere og medier og giver grobund for nazisterne.

Socialistisk Arbejderavis

Mere Racismefri By? – Ja tak!

22. marts er der indkaldt til international demonstration mod racisme og fascisme. I Danmark har netværket Racismefri By taget ansvar for at indkalde til en bred demonstration "for mangfoldighed, mod racisme".

Af Jesper Juul Mikkelsen

Jeg vil her opridse perspektiverne i at bygge en stor demonstration på den dag og for at sprede netværket Racismefri By.

Krisen og polarisering

Krisen og angrebene på arbejderklassen er med til at skabe vrede på bunden af samfundet. Den vrede, fattigdommen og arbejdsløsheden medfører, vil få politiske udtryk.

I Grækenland er modsætningen tydelig: 30 generalstrejker og voksende arbejder-militans på den ene side - nazisterne i "Gyldent Daggrys" forsøg på at vokse sig stærke på den anden.

Også i Danmark kan vi se en voksende modsætning. På den ene side vokser Enhedslisten som et udtryk for at mange søger mod nye radikale svar. På den anden side er den statslige racisme stærk i Danmark.

Dansk Folkepartis gentagne kampagner mod vores muslimske medborgere og indvandrere har sat sine spor. Vores behandling af flygtninge i centrene er umenneskelig, men får lov til at fortsætte.

Krigene, vi har deltaget i, bliver legitimeret med racisme. Arbejdsgivernes systematiske brug af østeuropæiske arbejdere som løntrykkere kan let blive til en racistisk splittelse i arbejderklassen.

Hvis ikke nogen højt og klart siger, at problemet ikke er "de fremmede", men forskelsbehandling og underbetaling og det manglende modsvar mod krisepolitikken, ja, så kan disse racistiske svar vinde større opbakning.

Helt ind i Enhedslisten har nogen accepteret begreber som "velfærdsturisme" eller at romaerne er et problem.

Det, som er det virkelige problem, er derimod, at ingen højt og klart siger, at der er råd til velfærd. Siger, at pengene skal tages fra de rige, som kun er blevet rigere under krisen.

Nazisterne er meget små, men forsøger at røre på sig

En anden årsag til at bygge Racismefri By er for at stoppe nazisterne mens de er små. Århus har i mange år været det sted vi har set de største problemer med nazister, organiseret omkring fodbold-fangruppen White Pride.

De har stået bag gentagne overfald på indvandrere og venstreorienterede. Heldigvis er volden på det seneste aftaget.

I København har vi længe været fri for nazister, men de er nu begyndt at røre på sig.

Små nazistiske miljøer forsøger at organisere i Sydhavnen og på Amager, primært ved at sætte klistermærker op, men der har desværre også været episoder med overfald. Med til billede hører også, at i flere jyske byer har muslimske kvinder oplevet at blive overfaldet og få revet deres tørklæde af. Vreden skaber også grobund for nazisterne.

Modsvar

Racismefri By er et modsvar til den situation, vi står i. Vi er et netværk, der forsøger at forholde os til nazister, der forsøger at bide sig fast i en bydel.

Men vi er også et netværk, som ønsker at svare igen mod den generelle racisme, som primært kommer fra politikere og mediernes fordrejede fremstilling af reelle problemer.

Kriminalitet, arbejdsløshed og løndumping er ikke et spørgsmål om kultur, race eller hudfarve, men udtryk for sociale problemer i et samfund i krise.

Racismefri By vil organisere et modsvar til den fordrejede fremstilling, som gør vore medborgere med en fremmed kultur til et problem frem for en ressource.

Vi vil slås for plads til mangfoldighed. Og vi er et netværk som ikke vil acceptere at nazisterne bider sig fast i en bydel. Det organiserer vi et lokalt forankret modsvar imod.

Spred aktivismen

Vi ønsker at venstrefløjen og antiracister rundt om i landet lader sig inspirere af Racismefri By og forsøger at bygge noget op i deres lokalområde. Vi har en mulighed for at komme i offensiven.

Vi skal sige at vi ønsker sociale løsninger på krisen, ikke racistiske. Vi skal samles med alle i vores lokalområde, som vil være med til at gøre noget aktivt.

Om det er at sætte klistermærker eller plakater op. Om det er at lave en debataften, en demonstration, uddeling af løbesedler eller en kampagne for at få nazister ud af lokalområdet, al aktivitet som kan samle er vejen frem.

Antiracisme er ikke for et lille mindretal. Vores oplevelse er, at rigtigt mange er trætte af mange års racistisk retorik og politik. Det er vores oplevelse at mange faktisk bekymrer sig for, hvad der er ved at ske i Europa. Folk ønsker ikke en gentagelse af 1930'erne.

Lær af historien

Støvletrampende, heilende brunskjorter er et billede fra krisen i 1930'erne. De fascistiske organisationer, der blev bygget op i Italien og Tyskland dengang viste sig at være arbejderklassens dødsfjende.

Arbejderklassens organisationer blev i disse lande knust, da fascismen begge steder blev magthavernes svar på et samfund i dyb krise. Men andre steder som fx England slog man de fascistiske organisationer, før de voksede sig stærke.

Historien viser, at hvad vi gør i dag kan få stor betydning for den nærmeste fremtid og for, hvordan venstrefløjen mere generelt kommer til at se ud.

Den krise vi gennemlever i dag er dyb og lang, og den vrede, fattigdommen og arbejdsløsheden medfører, vil få et politisk udtryk.

Men den økonomiske krise behøver ikke at blive venstrefløjens krise. Lad dig inspirere af Racismefri By og vær med til at skabe en offensiv og inkluderende anti-racistisk venstrefløj i hele landet.

Kontaktoplysninger:

Tjek Racismefri By på facebookEller skriv en mail til racismefribynu@gmail.com
Der er brug for alle gode kræfter.

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

Demonstration for mangfoldighed - imod racisme

Rundt om i Europa vokser racistiske og nazistiske partier. Også i Danmark er tonen over for østarbejdere og muslimer blevet mere skinger, og DF har aldrig haft større opbakning i meningsmålingerne. Samtidig forsøger de små nazistiske partier at gå i offensiven og vokse.

Den 22. marts vil der være demonstrationer i mange europæiske byer - den internationale aktionsdag er indkaldt fra KEERFA i Grækenland - bevægelsen imod den racistiske og fascistiske trussel.

Racismefri By indkalder til demonstration i København lørdag den 22. marts kl. 13.00-15.00. Mere info følger!
Se mere om Racismefri By og den 22. marts på www.facebook.com/fascismefrit

POST DANMARK
PP
B